
Akbaba
— Baba, vicdan ne demek?..
— Lûgate bak, ne bileyim ben!..
YURT BİLGİSİ
OKUMA KİTABI

1930 Yılından bu yana...

46 MİLYON

LİRA İKRAMİYE

1930 yılında:
2.000 lira
1931 yılında:
3.500 lira
1932 yılında.
5.000 lira
1933 yılında.
7.500 lira
1934 yılında:
10.000 lira
1935 yılında
20.000 lira
1936 yılında:
20.000 lira
1937 yılında:
20.000 lira
1938 yılında:
28.600 lira
1939 yılında:
32.000 lira
1940 yılında:
24.000 lira
1941 yılında:
24.000 lira
1942 yılında:
24.000 lira
1943 yılında :
24.000 lira
1944 yılında :
Arsa + 21.750 lira
1945 yılında :
Arsa + 21.500 lira
1946 yılında:
2 Arsa + 30.000 lira
1947 yılında:
4 Arsa + 32.500 lira
1948 yılında :
4 Ev + 4 Arsa + 8 Sigorta + 4 Gezi + 105.000 lira
1949 yılında :
5 Ev + 5 Arsa + 12 Sigorta + 154.500 lira
1950 yılında :
6 Ev + 6 Dükkân + 111.250 lira
1951 yılında:
10 Ev + 135.000 lira
1952 yılında:
12 Ev + Deniz Motoru + 240.000 lira
1953 yılında:
24 Ev + 620.000 lira
1954 yılında:
30 Ev + 3000 Altın + 900.000 lira
1955 yılında:
10 Apartman Dairesi + 15 Ev + 725.000 lira
1956 yılında:
6 Daireli Apartman + 20 Apartman Dairesi + 10 Ev + 875.000 lira
1957 yılında:
9 Ev + 24 Apartman Dairesi + 1.150.000 lira
1958 yılında:
6 Daireli Apartman + 2 Ev + 42 Apartman Dairesi + 1.250.000 lira
1959 yılında:
6 Daireli Apartman + 41 Apartman Dairesi + 2.000.000 lira
1960 yılında :
70 Apartman Dairesi + 5.200.000 lira
1961 yılında :
90 Apartman Dairesi + 5.400.000 lira
1962 yılında:
100 Apartman Dairesi + 6.000.000 lira

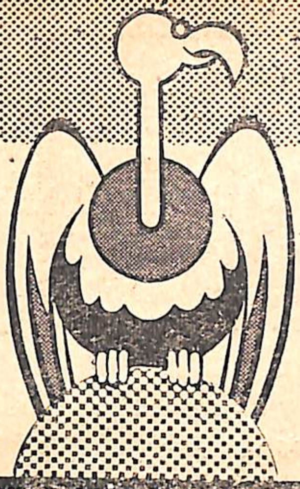
Tasarrufu teşvik gayesiyle memleketimizde ikramiye sistemini ilk defa tatbik eden ve bu sistemi en faydalı şekilde geliştiren banka Türkiye İŞ Bankasıdır. İlk ikramiye keşidesinin yapıldığı 1930 yılından bugüne kadar 164 631 talihli İş Bankasından 46 MİLYON lira tutarında ikramiye kazandı. Senelerdenberi "en fazla ikramiye veren banka" ünvanını muhafaza eden Türkiye İŞ Bankası 1963 yılında da tasarruf sahiplerine tam 10 MİLYON lira tutarında ikramiye dağıtıyor.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

en fazla ikramiye veren bankadır

Faal - 4048 - 126

Akbaba

SİYASÎ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yılığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 4 — Sayı : 97
6 Haziran 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Bayramlarımız!

Bir bayram ayı geçirdik... Mayısın ilk günü, bahar bayramıdır. Hani şu yüzünü görmediğimiz bahar yok mu?.. İşte onun bayramı!

Dört mayıs, beş mayıs, altı mayıs, yedi mayıs - öfff - kurban bayramı!

19 Mayıs, yine bayram: Spor ve Gençlik Bayramı!

Ve nihayet, 27 mayıs, kendi adının, kendi gününün bayramı.. İhtilâl bayramı!

Siz, yılın yedi gününü dolduran din bayramlarını çıkarınız, geriye kalan bayramlarımız nedir, neyin bayramıdır, düşündünüz mü hiç?

19 Mayıs, Atatürk'ün Samsun'a ayak bastığı gün.

Niçin ayak basmıştı Samsun'a Atatürk?..

Kırk dört yılın uzağından bakınca bile insana korku verir: İmparatorluk cephe cephe çökmüş.. Saray, önünde demir atmış düşman gemilerinin topları altında.. Sokaklarda, kulağı halkalı sömürge orduları dişleyecek beyaz et arıyor!

Kutladığımız bütün millî bayramlara bakınız: Hepsi, 19 Mayıstan sonra, hepsi Mustafa Kemal Samsun'a ayak bastıktan sonra gelir.

Adana'nın kurtuluş bayramı.. Gaziantep'in kurtuluş bayramı.. Antalya'nın kurtuluş bayramı.. Erzurum'un kurtuluş bayramı.. Urfa'nın kurtuluş bayramı.. İzmir'in kurtuluş bayramı.. Bursa'nın kurtuluş bayramı.. İstanbul'un kurtuluş bayramı!

Ne demektir bu bayramlar?..

Adana kurtulmak için bir felâkete uğramalıydı elbet... Gaziantep'in kurtuluş bayramı bir felâketten kurtuluşun sevincidir elbet.. Antalya, Erzurum, Urfa, İzmir, Bursa, İstanbul, bu bayramları, bir çiçek bayramı, bir üzüm bayramı, bir şeftali bayramı gibi, her yıl gelip geçen mevsim bayramları gibi kutlamıyor.. Bu bayramlar, zincirleri kırmanın, özgürlüğe kavuşmanın bayramıdır.

Her bayram kahkahasında, bir kamçılı medeniyetin acı çığlığını duyarsınız.

Kim derdi ki Mustafa Kemal'in, Samsun'a ayak basışından 41 yıl sonra, bir kurtuluş bayramı daha yapacağız?

O, dış düşmandan kurtarmıştı bizi.. 27 Mayıs, iç düşmandan kurtardı!

Ne kadar çok bayramımız var demeyelim. Ne kadar çok acı çekmişiz, ne kadar çok felâket görmüşüz diyelim... Bayramlarımızın hangisi bir kurtuluş şenliği değil ki?

Tanrım!.. Sen bize böyle bayramlar gösterme artık.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir Kral

İzmir'e bir Kral gelmiş... Hayır hayır, Krallıkla idare edilen memleketlerden birinin Kralı değil bu... İzmir'e gelen Kral, hepimizin sevdiği, milletlerarası bir Kraldır: Beyaz perdenin ünlü yıldızı, meşhuuur «Enayiler Kralı» Norman Wisdom!

Fakat Kral hazretleri bizi tanıdıktan sonra tacından, tahtından vazgeçecektir sanırız...

Övünmek gibi olmasın ama enayilikte krallığı kimseye vermeyiz!

* * *

Utanç!

Geçen hafta İstanbul'un beşyüzüncü fetih yılını kutladık... Nutuklarla, bayraklarla, mehterlerle... ve... nihayet Vilâyet binası önüne kurulan gecekondularla!..

Sultan Osman'ın rüyasında gördüğü:

İstanbul'u al gülzar yap!

dediği İstanbul bu!..

Beşyüz on yıl çalıştık, çalıştık, çalıştık ve yaptık yapacağımızı!

Beşyüz on yıllık İstanbul'da on beş yıllık İsrail'e bakıp utanalım!

«Allah bu dili düşündüklerimizin tersini söylesin diye yaratmıştır!» — TALLEYRAND —

E. Alican — İnönü keşke o sözü söylemeseydi...

E. Alican — O sözü keşke ben söyleseydim!..

Kaymakamlık 100 numara!

ULUSAL geleneğimize uygun olarak, bütün aydınların rakı sofralarında olduğu gibi, orada da Türkiye'nin nasıl kalkınacağı konuşulup tartışılıyordu. Saatler süren tartışmanın coşkusuyla, beş şişe rakı, altı şişe bira, bir şişe votka, iki şişe de şarap tüketilmiş, yeni içki şişeleri açılmıştı.

Tartışmalara katılmadan yavaştan yavaştan rakısını içen kaymakama,

— Siz ne dersiniz? diye sordular.

Bir aydından çok, babacan bir kasabalıyı andıran Kaymakam anlamazlıktan gelip,

— Ne gibi? diye sordu.

Profesör,

— Önce memleket gerçeklerini bilmeliyiz diyorlar da arkadaşlar... dedi.

Kadehine bir buz parçası koyan kaymakam,

— Bu, memleket gerçeği sözü de bizi yanıltıyor, dedi, tabiî her şeyden önce memleketimizin gerçeklerini bilmeliyiz. Ama Türkiye'nin her ayrı meselede bir tek gerçeği yok ki... Her bölgenin ayrı ayrı, birbirine hiç, ama hiç benzemeyen gerçekleri var. Ben değişik bölgelerde, onsekiz ilçede kaymakamlık yaptım. Son kaymakamlık yaptığım ilçedeki evlerin kapı numaraları yoktu. İlk iş bunu ele aldım. İlçedeki bütün evleri numaralandırıp kapılarına numara levhaları çaktırttım. Ne oldu biliyor musunuz? Ertesi gün, hiçbir evin kapısında numara yoktu. Levhaları söküp atmışlar. Yeniden numara levhaları koydurttum, yine attılar. Dört kere denedim, dördünde de başaramadım. Şimdi burada bir anket yapalım isterseniz: Hiç şüphesiz hepiniz, memleketimizin gerçeklerini bilen aydınlarsınız. Acaba size göre kasabalılar neden evlerinin numaralanmalarını istemiyorlardı?

Ünlü bir yazar,

— Çok açık, dedi, çünkü ilkel koşullar içinde yaşayan halkımızın evlerinin numaralanmasındaki önemi bile daha bilmiyorlar da ondan... Kendilerine bunu anlatmış olsaydınız, numara levhalarını sökmezlerdi elbet.

— Bu dediğiniz benim de aklıma geldi. Muhtarlara anlattığım gibi, öğretmenlere de anlattırdım. Ayrıca kendim de kahvelerde, sırasında ev ev dolaşarak anlattım, ama hiç bir yararı olmadı.

Tanınmış bir gazete yazarı,

— Bizde aydınların bir suçu var, dedi, halkın diliyle konuşmuyorlar. Onların anlayabileceği bir dil ile konuşsaydınız böyle olmazdı.

— Ben de sizin gibi düşündüm. Anlayıp anlamadıklarını kendilerine sordum. Evlerinin numaralarının nasıl kolaylık sağlayacağını onlar da biliyorlardı.

Bir tüccar,

— Öyleyse, dedi, kasaba halkı sizi sevmiyormuş, size bir kere düşman kesildiklerinden yaptığınız her işi baltalıyorlar.

— Benden önce de bir kaç Kaymakam evleri numaralamayı denemiş, başaramamış. Halk, o Kaymakamları sevdiğini söylerdi. Beni de çok sevdiklerini biliyordum.

Yüksek bir devlet hizmetinde bulunan bir memur,

— Bizim halkımız, dedi, hükûmete yabancı kalmıştır. Hele köylü birçok yerlerde hükûmeti tutmaz. Bunun sebebi de cahil tahsildarlarla jandarmaların baskısıdır. Bu yüzden hükûmete gizli bir karşı koyma vardır onlarda...

— O kasaba halkı genel olarak hükûmetin tutumunu beğeniyordu.

Profesör,

— Birçok Avrupa ülkelerinde de, onyedinci, onsekizinci yüz yıllarda böyle olmuştu, dedi, çünkü vergi almak, askere çağırmak gibi birçok yükümler, evlerin numaralanmalarile başladığından, hükûmetlerin merkeziyetçi gücüne karşı halk, evlerinin numaralanmasını istememiştir. Avrupadaki yeni şehirleşme hareketlerinde de bu türlü protestolar görüldü.

— Böyle bir karşı koyma da yoktu onlarda...

— Kendilerine sormadınız mı? Ne diyorlar?

— Çok sorup soruşturdum. «Levhaları biz sökmüyoruz, kimin söktüğünü de bilmiyoruz» diyorlardı. Oranın yerlisi olan memurlara da sordum, onlar da bilmiyoruz dediler. Bir gün Kaymakamlık odasında çalışırken, dışardan uğultular yükseldi. Bir de pencereden baktım ki, Kaymakamlığın önündeki alana halk dolmuş, bağırışıyorlar. Nedir diye araştırdım. «Kaymakam bey çıksın, dileğimiz var» diyorlarmış. Korkmadım dersem, yalan... Balkona çıkıp ne istediklerini sordum. Bağırmalarından evlerinin numaralanmasını istemediklerini anladım. İçlerinden bir kurul göndermelerini söyledim. Beş kişi odama geldi. Birer sigara verdim, çay ısmarladım.

— Evlerinize numara levhası asılmasının size ne zararı var? anlatın da ben de öğreneyim... Dedim.

Kara sakallı biri,

— Kaymakam bey, dedi, bu işin sonunda cinayet çıkacak. Gençlerle baş edemiyoruz, kan dökülecek. Kasaba birbirine girecek. Bizim kasabamızda bugüne dek cinayet olmuş değildir. Gel etme, eyleme, sen bu numara işinden vazgeç... Başka her ne desen can baş üstüne, ama evlerimize numara astırma!

— İyi, güzel. Yalnız hemşeriler, bana merak oldu, sebebi ne? Evlerin numaralanmasının türlü faydaları var. Bütün ilçelerimizdeki evler numaralı iken sizin evlerinizin numarasız kalması eksiklik olmaz mı?

— Varsın bizim evler numarasız kalsın Kaymakam bey. Bu işi zorlama sen...

— Ama hemşeriler, bu yaptığınıza düpe düz hükûmete ve kanuna karşı koyma denir.

— Haşaaa... Hükûmetimizin her emrine ve kanunun her dediğine boynumuz kıldan ince.. Lâkin bu numara işi olamaz...

Onlar bana yalvarıyor, ben onlara yalvarıyorum, bir türlü sebebini söylemiyorlar.

— Merak etmeyin, bir şey düşüneceğiz bakalım... Diye türlü diller dökerek bunları uğurladım. Dışarda biriken kalabalık da dağıldı.

Tahrirat kâtibi Kâzım bey kasabanın yerlisidir. Ertesi akşam onu bizim eve çağırdım. Karşılıklı rakı içerken,

— Kâzım bey, dedim, sen hükûmetin adamısın. Bu kasabada benden sonra hükûmeti temsil eden sensin... Şu evlerin numaralanması, yalnız benim değil, senin de vazifen. Kasabalının neden evlerine numara levhası konulmasını istemediğini sen bilirsin elbet, söyle...

— Bilmem ki... dedi.

— Bilmez olur musun Kâzım bey kardeşim, bilirsin... Sen de söylemezsen, kimden öğreneceğim?

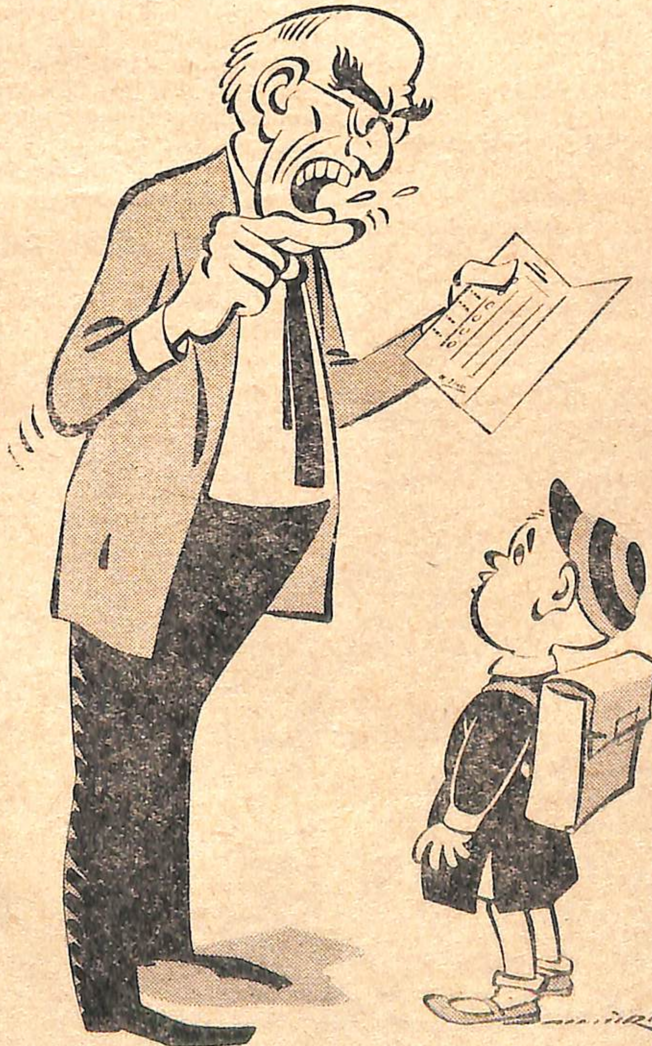
Kâzım bey yüzüme dikkatle bakmaya başladı,

— Kaymakam bey, dedi, sahi siz bilmiyor musunuz bunu?

— Ne demek... Bilsem bu kadar üstüne düşer miyim?

— Allah Allah... Allah Allah diye başını boyuna iki yana salladı. Bu bilgisizliğime pek şaşmıştı bizim tahrirat kâtibi.

— Söyleyim öyleyse, dedi, ama benden işittiğini kimse bilmesin. Benden duymuş olma-

— Tarih, sıfır... Coğrafya, sıfır... Aritmetik, sıfır... Bu ne rezalet!
— Baba, düşünsene bu kış ne kadar soğuk yaptı... Sıfır altı olmadığına şükret!

Efendim bizim kasabamızda Sünnî ve Alevî karışıktır.

— Biliyorum, dedim.

— Bütün bu bölgenin Alevî dedesi de bizim kasabada oturur. Seçim zamanları her partinin Milletvekili adayları gelip önce dedenin, sonra da Müftü efendinin elini öperler...

— Evet, onu da biliyorum.

— Dedenin oturduğu mahallenin muhtarı Sünnî'dir.

— Biliyorum.

— Evler numaralanacak deyince, muhtar, üstünde 100 yazılı levhayı getirip dede hazretlerinin evinin kapısına çakıyor. Dedenin evi 100 numara oluyor. Bu hakarete dayanamadıklarından, bütün kasaba kapılarındaki numara levhalarını geceleyin gizlice söküp atıyorlar.

— Pekiy ama Hâzım bey, ben bu numara levhalarını ilk astırışımda o mahallenin muhtarı Sünnî değildi, Alevî bir muhtar vardı.

— Öyleydi kaymakam bey. Ama o da 100 numara yazılı levhayı Müftü efendinin kapısına çaktırıyordu.. Bu sefer de Sünniler söküp atıyordular!

— Demek ki muhtarlar hakaret olsun diye mahsus böyle yapıyorlar, öyle mi?..

— Mahsus değil Kaymakam bey, muhtar Sünnî olursa evleri sokağın sağ başından numaralamaya başlıyor. O zaman Dede efendinin evi 100 numara oluyor. Muhtar Alevî olursa sokağın sol başından evleri numaralamaya başlıyor, o zaman da 100 numara Müftü efendinin evine düşüyor..

— Pekiy, bunu neden gelip de açıkça şikâyet etmiyorlar?

— Amaan Kaymakam bey, nasıl olur? Bu hakareti iki taraf da sanki çakmamış görünüyor.. Şikâyet edilse hakaret açığa vurulacak, o zaman Allah korusun, kan gövdeyi götürür. Şikâyet edemeyişleri işi anlamazlığa vuruşlarından... Yalnız gene rica ederim bunları benden duymamış ol Kaymakam bey...

Kaymakam rakı kadehini doldurdu,

— Fransızca «100» anlamına gelen «Cent» ile «sız» anlamına gelen «sans» kelimelerinin ikisinin de «san» okunuşlarının başımıza nasıl bir acı gerçek çıkardıklarını anlatabildim mi?.. dedi.

Profesör,

— Pekiiiy, dedi, kasabalılara, Fransızcadan yanlış bir çeviri ile helâya yüz numara denildiğini, doğrusunun, yani «sans numero»nun «numarasız» demek olduğunu anlattınız mı?

Kaymakam,

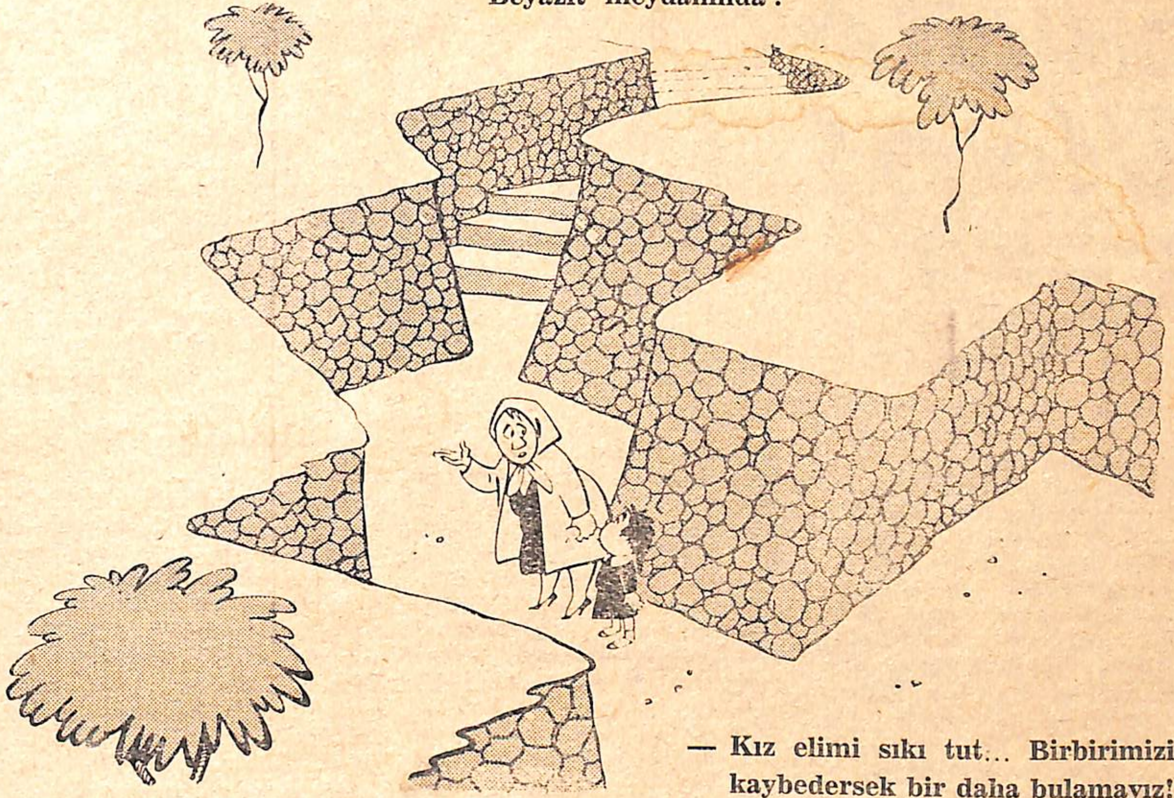
— O yanlışı İstanbul'da bile kimseye kolay kolay anlatamayız, dedi.

— Demek, evleri numaralamaktan vazgeçtiniz?

— Hiç de vazgeçmedim. Önce Kaymakamlık kapısının üstüne 100 numara levhasını çaktırttım, gerisi kolay oldu: Yüz numara hükûmet binasından sağa doğru uzanan evlerde küçüldü, sola doğru uzanan evlerde büyüdü... Bir daha da numara levhalarını söken olmadı artık!

Aziz NESİN

Beyazıt meydanında :

— Kız elimi sıkı tut... Birbirimizi kaybedersek bir daha bulamayız!

PAZARTESİ :

İzmir'de genç kızları avlayan bir kadın daha yakalanmış ve şıpşak yedi ay hapis cezasına çarptırılmış...

Şimdilik 15 ile 20 yaş arasında yavru kuşlar avında güzel İzmir birinci geliyor!

Gazetecilerin haber verdiğine göre, İstanbul'da sıcaklarla beraber sinekler de çoğalmaya başladığından, Belediyemiz de eli boş durmak istememekte ve bütün temizlik teşkilâtı ile sinek avına hazırlanmaktadır.

Ama bunların en önemlisi Doğuda başlayan avdır: Bir hazirandanberi, yani beş gündür, Koçero'ların, Tilki Selim'lerin sığındığı dağlık bölgelerde, özel eğitim görmüş birliklerimiz eşkiya avına başlamış bulunuyorlar...

Politika alanında kuzu avına çıkan kurtlara gelince... Onlar da sanırım postun elden gideceğini anladılar artık!

SALI :

İstanbul'a dönen ilk Hacılar, Sultanahmet camii önünde kendilerini karşılayanlara ne dağıtmışlar biliyor musunuz?.. Kırk yıl düşünseniz bulamazsınız. Söyleyim:

Deve pastırması, zemzem, çöl kumu!

Oooh!. Ye deveyi, iç zemzemi, ser kumu ve çık üstünde oyna... Çöp batmasın!

ÇARŞAMBA :

İngiliz terzileri bu yaz yeni bir moda yaratmışlar: Bütün elbiseler delikmiş.. Etekler delik, ceketler delik, gömlekler delik...

Londra'nın bu yeni modası bizim kırk yıllık eski modamızdır. Sokakta dolaşırken şöyle bir bakınız: Delik olmayan pantalon, delik olmayan papuç, delik olmayan dirsek görebilir misiniz?

Yeni İngiliz modası ile eski Türk modası arasında yalnız bir fark vardır: Bizde cepler de deliktir!

PERŞEMBE :

Ege Üniversitesinde bir konferans veren profesör Sıddık Sami Onar:

— «Biz, Demokrasiyi toprağa dikecek yerde gökten indirdik» demiş...

Yani, kökü havada, dalları aşağıda mı?.. Aman üstad, buna demokrasi değil, Tûba ağacı derler!

CUMA :

Göksel Arsoy adında bir beyaz perde yıldızımız var... Geçenlerde, çevirdiği bir filme uyarak havalanması icabetmiş...

Havacılarımız, yalnız gözü pek kahramanlar değil, kalbi ince centilmenlerdir de... Eskişehir'de bir jet'imiz genç sanatçımızı kanatları arasına almış ve bir çırpıda bulutlar üstüne çıkarıvermiş.

Ama, havada yükselmek, sanatte yükselmekten bile zormuş meğer... Bir de bakmışlar ki, Göksel önce sapsarı, sonra bembeyaz kesilip bayılıvermemiş mi!

Anlaşıldı artık: Ne «Göksel» olmak, ne «yıldız» olmak, göklerde dolaşmak için yeter değil!

CUMARTESİ :

Akşam geçerken boş bıraktığınız bir arsaya, sabahleyin bir de bakıyorsunuz, şıpınişi bir gecekondu oturtulmuş... Artık bu el çabukluğuna alıştık: Cihangir sırtlarının bir yanı apartmanlar bölgesidir, bir yanı gecekondular dünyası... Tophane böyle, Boğaz yamaçları böyle, Şişli sırtları böyle...

Ama bugünkü gazetelerde bir de ne göreyim: Fatih Kız Lisesinin bahçesine de bir gecekondu oturtulmuş!

Bu gidişle korkarım, bir sabah Necdet Uğur dostumuz bir de Belediye Sarayına gelecek ki, fıskıyeler dönen yeşil tarhların ortasında bir gecekondu!

Ne denir sayın Necdet Uğur?.. Ecdadımız «herkese gelen düğün bayram» demiş!

PAZAR :

Cumartesi sabahı İstanbul'u kaplayan siste yolunu şaşıran Beykoz vapuru, Fenerbahçe açıklarında kayalara, Yalova vapuru da Çengelköy kıyılarında karaya oturmuş...

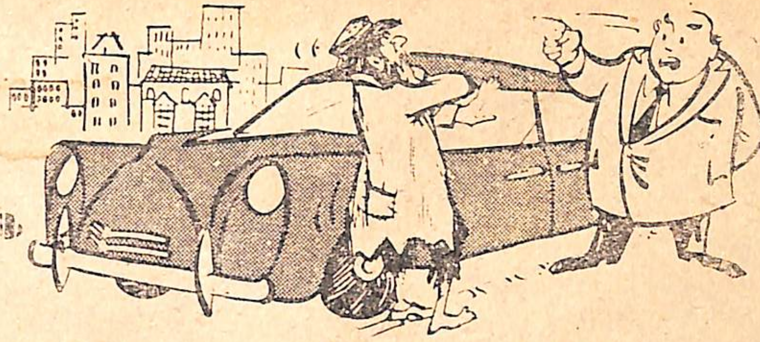
Fıkrayı bilir misiniz acaba: İhtiyar Sadrazâm, üç çifte kayığı ile Kâğıthane deresinde gezerken, sığ sularda tatlı bir hışırtı ile duraklayınca:

— Galiba, demiş, kuma oturduk... Karşısında fırsat bekleyen dalkavuk, gülümseyerek efendisini eteklemiş:

— Güle güle oturunuz paşam!

Bugün de dalkavuk çok ama böyle incesi, böyle zarifi nerde?..

Söyle Ulan!..

Oktay Rıza Gürman

Elinde bir deste kâğıtla içeri giren sekreterime acıklı acıklı baktım.

— Gene ne var Neclâ hanım?

— Okunacak, imzalanacak bazı mektuplar efendim...

— Çok rica ederim Neclâ hanım, çok rica ederim.. Görmüyor musunuz hâlim mi var?.. Götürün onları, yarın bakarız. Siz de gidebilirsiniz..

— Nasıl isterseniz efendim..

Dışarı çıkan sekreterimin arkasından, kafam ellerimin arasında kalakaldım. Şakaklarım da bir zonkluyor ki, eh!.. Bir an o günkü yapılan işleri gözlerimin önünden geçirdim.. Püüü... Ne çalışmışım be!.. Bu, her gün böyle.. Rahat yok şu dünyada.. Rahat yok.. Acaba öteki dünyada var mı ki?...

Boşalmış memur masalarına bakarak dışarıya çıktım. Öyle yorgunum ki... Bir de bunun üzerine bu gece hanımı alıp, bilmem ne balosuna gideceğim.. Ben mi gideceğim, yoksa beyaz gömleğim, siyah papyonum mu gidecek, belli değil!..

Sokakta otomobilime doğru yürüdüm. Birisi önümü kesti:

— Allah rızası için bey, dertliye yardım et..

Baktım, elini açmış, bir paçavra yığını. Öfke burnuma çıktı:

— Bana bak, dedim, dilencisin anladık.. Ama senin ne derdin olabilir be?..

Şaşkın duraladı. Sonra elini hafifçe salladı bir.

— Bende dert mi ararsın bey?. Hangi birini sayayım!

— Dur.. Dur da ben sana sayayım: Sen hiç, bilmem kaç yüz memurun, bilmem kaç bin işçinin çalıştığı koskoca bir işletmeyi yönelttin mi?.. Bütün memur ve işçilerin teker teker dertleriyle uğraştın mı?.. Grev yaptıkları zaman, akan bir nehirin ortasında kalmış gibi çırpınıp, deli divane oldun mu?.. Sen hiç, memurların saçma sapan yaptığı bir işlemden dolayı, aklını kaçıracak hâle geldin mi?.. Söyle ulan, geldin mi?.

— Yok beyim. gelmedim!

— Öyleyse sen hangi dertten bahsediyorsun be?.. Sen hiç, imâl edilmiş mallara müşteri aramak için kapı kapı dolaştın mı?.. Mallar bozuk çıktığı zaman, ne yalan uyduracağını bir kere olsun düşündün mü?.. Mal verdiğin müşterilerden parayı toplayabilmek için, nasıl dönüp dolaştığını hesaplayabiliyor musun?.. Borçlarını ödemek üzere imzaladığın bonoların günü gelince, geceleri uykun kaçtı mı?.. Kaçtı mı hiç ulan?

— Yok beyim, kaçmadı!

— Hay Allah senin canını almasın!.. Ya ne diye derdim çok diyorsun?.. Sen hiç, sabahtan akşama kadar kırk türlü evrakı inceleyip imzaladın mı?.. Sen hiç günde yüz kere, şuna buna dert anlatmak için ter döktün mu?.. Söyle ulan, döktün mu?.

— Yok dökmedim beyim..

— Tuh iki gözün kör olmasın!.. Peki ne diye dertliyim diye yalan söylüyorsun be?.. Hiç araban yolda bozuldu da, dağ başında kaldın mı?.. Falancanın arabası, benimkinden daha lüks, daha yeni model diye için için yedi mi? Hiç, trafiğin sıkışık bir zamanında, ana caddede sinir krizleri geçirip bir de üstelik, yayalardan ağız dolusu küfür işittin mi?.. Arabanın bilmem hangi parçası bozulduğunda, yollara düşüp, acenta acenta yedek parça aradın mı?.. Söyle aradın mı?

— Yok beyim, nerede!..

— Yok beyim nerede imiş!.. Öyleyse nerede senin dertlerin ulan?!. Sen hiç vergi defteri tuttun, vergi kanununu anlayabilmek için kafa patlattın mı?.. Defterleri kontrol için gelen vergi müfettişleriyle cenkleşip didiştin mi?.. Mart ayı gelince otuz iki türlü vergi ödemek zorunda kaldın mı?.. Elli kere değişen vergi kanunu için, elli türlü işlem yaptın, yetmiş türlü defter tuttun mu?.. Vergiden kaçakçılık yapmak için oturdun, düzen üzerine düzen kurup, akla gelmedik usuller buldun mu?.. Buldun mu söyle?

— Yok beyim, ben...

— Eee.. Senin dertlerin nerede be?.. Sen hiç gelir vergisi, radyo vergisi, lüks vergisi, trafik vergisi, bekçi aidatı, ticaret odası aidatı, klüp aidatı, dernek aidatı, telefon ücreti, park ücreti, hava parası, banka faizi, trafik cezası, aftos faturası, garsonyer kirası ödedin, dilenciye para verdin mi?. Söyle be, verdin mi?

— Yok efendim, hiç alışkın değilim..

— Tuh alışamaz ol emi?.. Sen hiç sekreterine âşık olup, bir taraftan metresini, bir taraftan karını idare etmek için ecel teri döktün mü?.. Her birini ayrı ayrı sevindirmek için avuç dolusu para saydın mı?.. Teker teker hepsine kürk manto, pırlanta küpe, zümrüt yüzük aldın mı?.. Birisinin ötekinden haberi olmasın diye, köşe kapmaca oynadın mı?.. Söyle oynadın mı?.

— Oynamadım efendim!.

— Ne halt etmeye derdim var diyorsun öyleyse?.. Sen hiç, her yaz Avrupaya gitmek isteği duydun, altmış türlü işleme girdin çıktın mı?.. Gidemediğin yazlar, üzüntüden, hanımın dırdırından ölecek gibi oldun mu?.. Gidebildiğin zamanlar, ceket astarında, pantalon paçasında, şeker kutusunda kalbin çarpa çarpa dolar kaçırdın mı?.. Sen hiç yazın Adada, kışın Maçkada oturacağım, kimseden aşağı kalmıyacağım diye, göçebe kuşlar gibi kanat çırptın mı?.. Şerefimiz var, itibarımız var diye, gümüş sofra takımları, kristal içki takımları, tablolar, heykeller, Sevr vazolar aldın mı?.. Her akşam karını, gittiği terzi veya berber salonundan almak üzere, ayakta saatlerce bekledin mi?. Bir sürü dedi-kodular yüzünden gazete sütunlarına geçip rezil kepaze oldun mu?.. Oldun mu ulan?

— Olmadım.. Olmadım!..

— Tuh sana ulan!.. Bir de çıkmış karşıma utanmadan derdim çok diyorsun!.. Peki, sen hiç, bütün gün yorulup hosaf gibi olduktan sonra, evinde dinlenmek için vakit bulamadığın oldun mu?.. Bırak dinlenmeyi, bir de üstelik, sinema sinema, tiyatro tiyatro, balo balo dolaştığın vaki mi?.. Sabahlara kadar dans edeceğim diye, her tarafını, her tarafa doğru çalkalayıp salladın mı?.. Kibar olacağım diye on kere eğilip büküldün mü?.. İçinden geldiği hâlde, söyle rahatça küfür edemediğin için patlamak raddelerine geldin mi?.. Susma be, geldin mi?

— Hiç gelmedim efendim!.

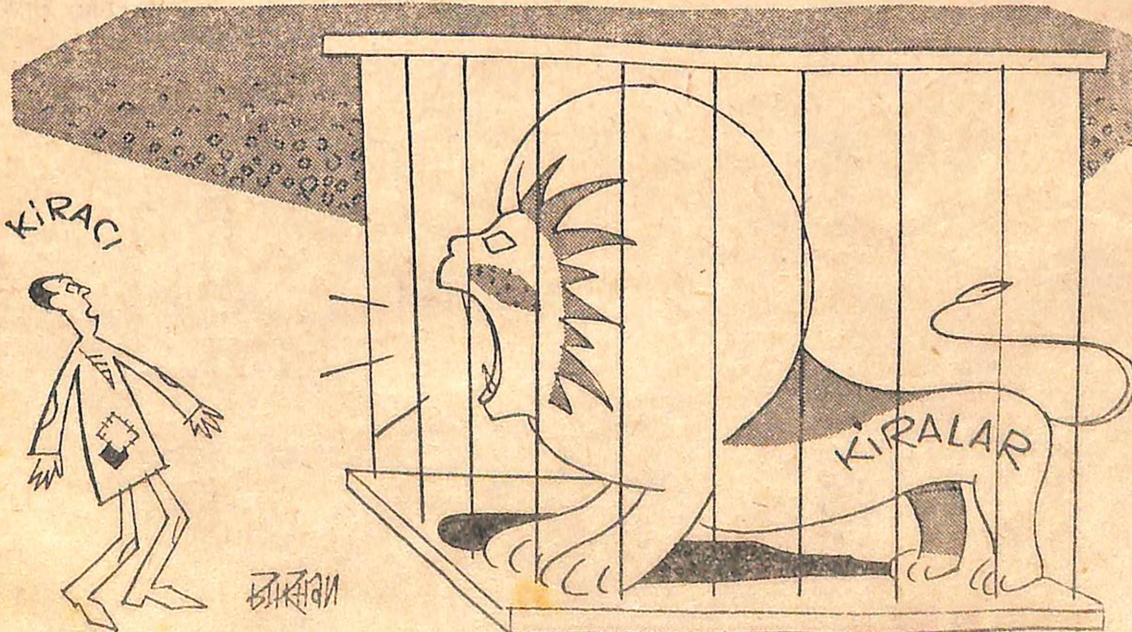
— Peki senin derdin ne ulan?.. Seni hiç en olmadık şeyler için rahatsız ettiler mi?.. Eşin, akraban, dostun ikide bir gelip kafanı şişirdi mi?.. Sen hiç başkasına kefil oldun mu kefil?.. Kefil olduktan sonra da, başına türlü işler geldi mi?. Ticarî işlemlerini yürütebilmek için, bankadan bankaya koşup, kredi peşinde dolaştın mı?.. Dolaştın mı ulan?

— Yok, hiç dolaşmadım..

— Hani be derdin senin?.. Söyle, derdin nerede senin?.. Bunların hiç birisi başına gelmemiş olsun da, sonra sen otur dertliyim diye bağır.. Tuh sana!.. Bak şimdi sana bir on liralık vereceğim.. Bunu ne diye veriyorum biliyor musun?.. Beni, bana acıyarak ve hiç sesini çıkarmadan dinlediğin için.. Al şunu, hadi defol!..

Yürüdüm, arabama oturdum. Oh be!.. Ne zamandır içimi böylesine dökmemiştim. Kendimi ne de çok hafif hissediyorum.. Vallahi hayret!.. Bak, neşelendim bayağı!.. Şimdi artık, bizimkini berberden alıp, giyinir, kuşanır, «Genç dulları koruma derneği»nin balosuna koşa koşa giderim doğrusu...

Oktay Rıza GÜRMAN

Gazeteler: Kiralar serbest bırakılacak!

İSTANBUL'DA Bir Taşralı

Öğretmen — Oğlum, sen bu kafayı değiştir!

Yolda:

İşiniz acele değilse, İzmir'den İstanbula uçakla gidebilirsiniz. Yola çıkmadan bir kaç gün evvelden bilet almazsanız, havadan seyahat yerine hava alırsınız...

Trenlerimiz ray üzerinde değil de, yollara serpiştirilen kırtasiye yığınları üzerinde yürüdüğünden, «partizan», «ağa», «ilerigelen», «adam sende», «bana ne», «ihmal» istasyonlarını aşmak zorundadır. Böyle olunca da sahici trenlerimiz, Lünaparklardaki oyuncak katarlardan daha aheste gitmektedirler.

Uçaktan sonra en hızlı giden araç otobüslerdir. Otobüslerimiz pervaneden Jet hızına ulaştıkları iddiasındalar. Bu iddianın yalan olmadığını her gün hastanelere sevk edilen yüzlerce yaralı ile ispat etmektedirler. Bizce, süratleri, kocaman Jet işaretleri ve yazılarından ileri gelmemektedir. Karayollarımızın uçaklarla rekabeti özel teşebbüs elinde bulunmalarındandır.

İstanbul'a gitmek üzere aldığım bilet, diğer yolcularınkinden bir misli fazlaydı. Gişeye dönüp durumu anlattım:

— Efendim, dediler, siz Cetle gideceksiniz.

— Burası Havayolları gişesi mi? Yanlış yere mi gelmişim?

— Hayır, abi, bineceğin araba cettir. Hele gonforunu bi görsen on gâat bahşiş bilen verirsin..

Yarım gün ve bir geceyi tek şoförün idaresinde geçirerek Üsküdara yaklaşmıştık. Üsküdar'da sabah olduğunda bizde de şafak atmıştı. Araba, mıhlanıp kalmıştı yolun ortasında:

— Benzin mi tükendi acaba?.. diye düşünürken, Muavin:

— Şüferin gonyağı tükendi. İçmeden ayağını marşa basamaz ki.. Demesin mi!

Oteller:

Otellerin bakımsızlığından, pisliğinden söz açan pek çok yazı okumuşsunuzdur. Bunlar hep Anadoludakilere dairdir. İstanbul otellerinin, bunların yanısıra bir eksikleri daha var: Konukseverlik.. Otel kâtipleri, terslikte, resmî dairelerdekini aratmaz size... Hele yanınızda karınız da varsa, siz ya muhabbet tellâlısınızdır, ya da seks partisi yapmaya gelmiş zengin bir koyun tüccarı..

Otelden ayrılırken hesabı sordum:

— Altı gece, 120 lira dediler.

— Tarife odamda asılı: Onbeşerden 90 etmiyor mu?

— Sen tarifeden ne bilin? Yirmi liresi teşğin ücüretidir!

— Ben tarifeden sizin kadar anlamam amma, Haziran ayında kaloriferlerin yanmadığını olsun bilirim. Belediye güneşin ısıtma ücretini müşteriden alacaksın diyemez ya..

— Sen hökümatın iresmi teşğin öcüretini diğnemezsen iş garuşur. Nüfus gâğında fotorafın bilen yok. Pulise düşersin. Gonser patıronun ehbabıdır. Zabah gayfealtısını burada ider. Benden dimesi!

İşe, patron, hükûmet lâfı karıştı mı güneşin teshin ücretini ödeyip sıvışmak, en kârlı işti...

Pansiyon:

İstanbul'da birkaç ay kalmam gerekince bir dostum, en iyisi sana bir pansiyon bulalım. Otelde rahatsız olursun, dedi.

Pansiyon aramaya başladık. Nereye başvurduysak, yerimiz yok diyorlardı. Arkadaşım:

— Taktik değiştirecegiz, dedi, sen Amerikalı olacaksın. Ben de tercümanın. Bizde şimdi Amerikalı hayranlığı var. Evinde Amerikalı oturuyor desinler diye, adam karısile beraber bütün odalarını kiraya verip, kendisi otelde ikamet ediyor.

— İyi ama ben İngilizce bilmem ki..

— Türkiye'deki Amerikalıların çoğunun da İngilizce bildiği yok Mısırlısı, Hintlisi, Cezairlisi Amerikan ordusuna gönüllü yazılınca Amerikalı oluveriyor. Bizim genç kızlarda batılı bir koca buldum diye peşlerinde pervane gibi dolaşıyorlar. Bizim sosyetenin bildiği kadar İngilizce konuşursan kâfi. Hello! Bay, bay demen yeter.

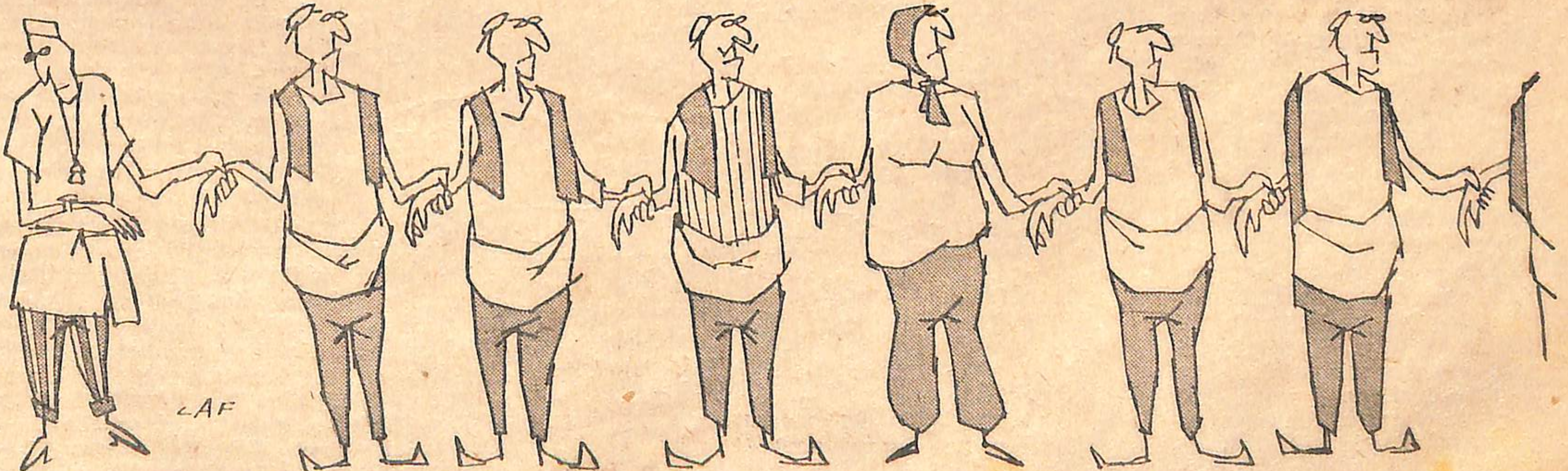
Pansiyona yerleşirken Amerikalı rolünü başarı ile oynamamdan ötürü kendi kendimi tebrik ediyordum. Ev sahibi 500 lira istemişti. Pazarlıkla aylığı 250 ye indirmiştik. Pansiyon sahibi:

— Üç kızım var. İlle Amerikan kilotu isteriz diye tutturdular. Bu kilotlardan giyenler seks duvarını aşarlarmış. Eğer 3 kilot verirseniz, dediğiniz fiata veririm demişti..

Pansiyon sahibinin kızları seks duvarını aşabildiler mi henüz, bilmiyorum. Lâkin, ben, bütçemi aşmayan bir pansiyona yerleşmenin sevincini tatmıştım!..

Burhan ESEN

Anadolu'da 200 hastaya bir doktor düşüyor. (Gazeteler)

Yazısız

Röportaj :

Aliki Vuyuklaki ile neler konuştuk?

Tiyatrosuyla birlikte temsiller vermek üzere İstanbul'a gelen Aliki ile konuşmak pek kolay olmadı tabii. Birinci güçlüğü kendisini bulmakta çektim, ikincisini de randevu alınakta. İstanbul'da kalacağı günlerin öğlen ve akşam yemekleri hep doluymuş. Daha önceden sıraya giren sanatsever vatandaşlarımız bütün yemek saatlerini kapatmışlar. Neyse Aliki anlayışlı kız ne de olsa. Bir sabah kahvaltısında buluşup konuşmayı kararlaştırdık. Bu defa da aldı mı beni bir düşünce. Öyle ya, nasıl konuşacağız? O Türkçe bilmez, ben Rumca. Neyse yine Aliki imdada yetişti. Türkçe bilen bir arkadaşının yardımıyla konuşacaktık. Şimdi size bu konuşmanın tam metnini sunacağım.

Ben — Memleketimizi nasıl buldunuz?

Tercüman — Şu herifi atlatınca şöyle bir Boğaz'a gitsek ne dersin şekerim?

Aliki — İyi olur. Hava çok güzel!

Tercüman — Çok beğendim, hele Boğaz'a hayran oldum, diyor.

Ben — Bir Türk erkeği ile sevişip evlenmeyi düşünüyor musunuz?

Tercüman — Öfff... Şu gazetecilerde de hiç akıl yok.. Herifin soruları bitse de hava alsak biraz...

Aliki — Boğaz dönüşü günah çıkartmak için kiliseye de gitmem lâzım. Unutturma!

Tercüman — Türk erkekleri dünyanın en yakışıklı ve nazik erkekleridir, birini seversem elbette evlenmek isterim, diyor.

Aliki Vuyuklaki

Ben — Şimdiye kadar hiç âşık oldunuz mu? Aşk nedir sizce?

Tercüman — Aliki, sıkılmağa başladım. Sepetliyeceğim herifi...

Aliki — Ayıp olur, biraz daha sabret, gideceğiz.

Tercüman — Eskiden bir defa sevdim, aşk çok tatlı bir histir, diyor.

Ben — Sinemayı mı, tiyatroyu mu daha çok seviyorsunuz? Gerekirse hangisini tercih edersiniz?

Tercüman — Bu mavi şifon elbise de ne kadar yakışıyor sana!

Aliki — Teşekkür ederim... Ama çıplakken görsen daha beğenirsin beni!

Tercüman — İkisini de birbirinden ayıramıyacak kadar çok seviyorum, diyor.

Ben — Dünya çapında bir şöhret sahibi olmaktan memnun musunuz?

Tercüman — Şimdi terziyle de randevu olduğunu söyleyip atlatacağım bu gazeteci keratasını...

Aliki — Olur, ben de saate bakayım bari...

Tercüman — Memnunmuş terzisiyle randevusu olduğunu da söyledi!

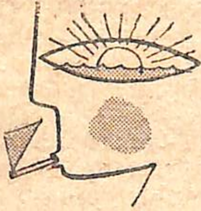
Ben — Görüştüğümüze çok sevindim... Bugünün tatlı hâtırası içimden çıkmayacak... Acaba tekrar görüşebilir miyiz?

Tercüman — Neyse, gidiyor. Sanatınızın hayranıymış. Bütün oyunlarınızı gelip seyredecekmiş.

Aliki — Teşekkür ederim.

Tercüman — Teşekkür ediyor.

İşte böyle Allahaısmarladık deyip odadan çıktığımızda bizim foto muhabiri arkadaş katılırcasına gülmeğe başladı. Sonra da bana konuşmamız esnasında tuttuğu notları uzattı: Meğer rumca biliyormuş!

Avrupa'ya sanatçı ihracına başladık

Tütün, fındık, üzüm, incir ve kromumuzdan sonra sanatçılarımız da Avrupa'da para etmeğe başlamıştır. Müşterek Pazar'a girme işimizin müzakere edildiği şu sıralarda çeşitli dallardan bir çok sanatçımız Avrupa-da bulunmaktadır. Uzun bir süredir Avrupa'da bulunan Romancı Yaşar Kemal ve Şair Attila İlhan'dan sonra Mayıs ayı içinde 4 sanatçımızı daha Avrupaya ihraç etmiş bulunuyoruz. Bu sanatçılar, Aktör Mücap Ofluoğlu, Dekoratör Duygu Sağıroğlu ve İstanbul Radyosunun ünlü şiir okuyucularından Tarık Gürcan'dır.

Şimdi okuyucularımıza Avrupa muhabirlerimizin ünlü sanatçılarımızla ilgili olarak verdikleri haberleri sunuyoruz.

Mayıs ayından seçme mısralar

Türk Dili'nden

«Bul buluştur mu, ha, ekmek parası zor mu
Hayır yaptığının onunla ilgisi yok.»
F. H. Dağlarca

Ey sizler
Yani ey otel kâtipleri, ey sonsuz otel kâtipleri»
Edip Cansever

Varlık'tan

«Ne handa gözüm var ne apartmanda»
Rıza Apak

«Deli değilim olsam da ne çıkar»
Hasan Şimşek

Dost'tan

«Dağları dağ eyledim
Kestim doğradım büyük suları»
Suat Taşer

«Sahi civcivler vardı - bazan anlatır annem.»
Ataol Behramoğlu

Yelken'den

«Ben yazdım o yazdı biz yazdık onlar yazdılar»
Ş. Avni Ölez

Ataç'tan

«Tırnaklarımı geveliyorum durmadan»
Ceyhun Can

Su'dan

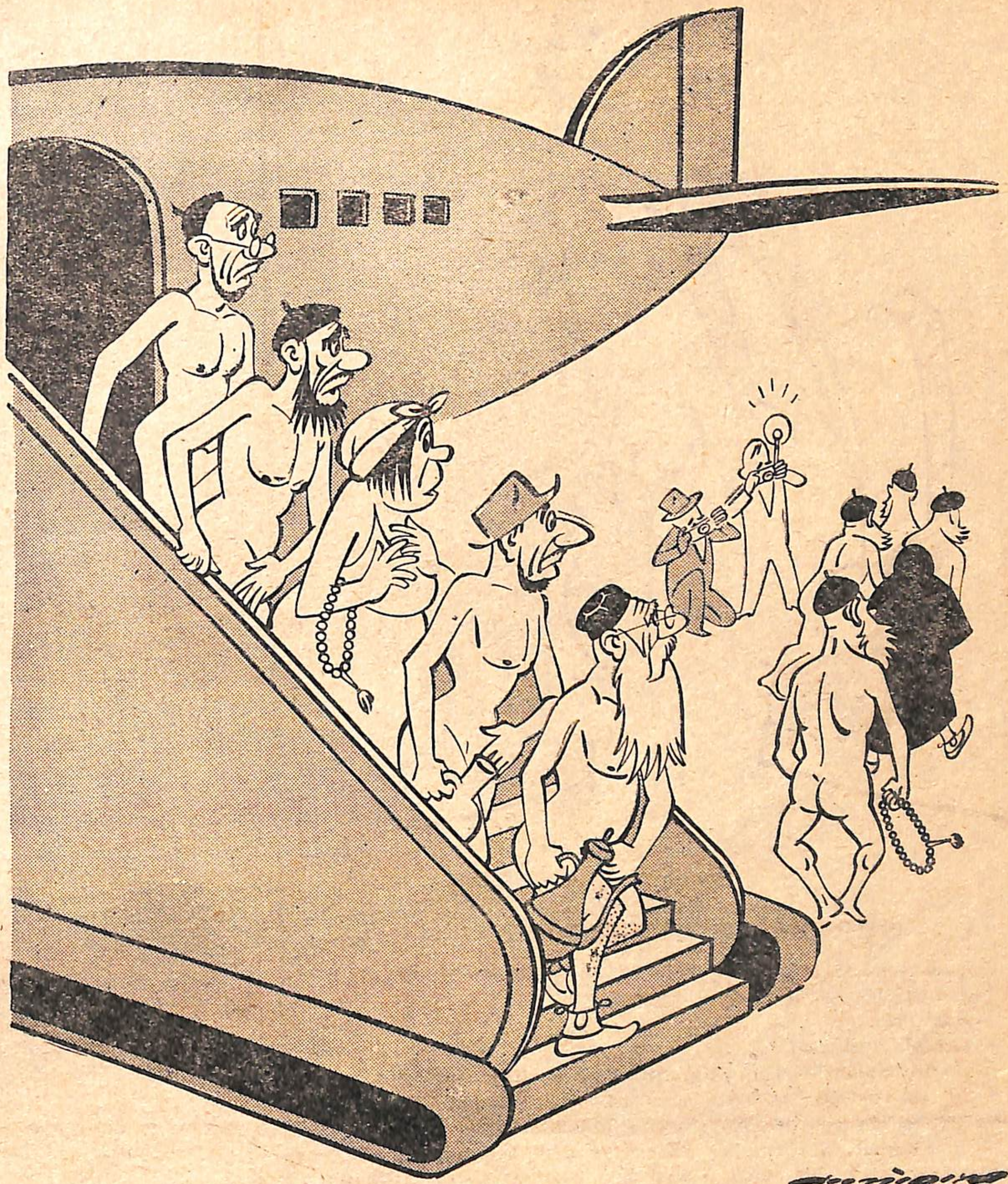
«A larla U larla gelen evime:
Soyunup dökünen karakedi..»
A. R. Ergüven

Yaşar Kemal'in heykeli

Londra (Akbaba Özel Muhabiri Kathleen Green bildiriyor): Türk Romancısı Yaşar Kemal burada büyük bir sükse yarattı. Sokağa çıkması bile ağırbaşlı vatandaşlarımızın hayret ve merakını çekmektedir. Kendisini tartan tanınmış eleştirmeciler 100 kilo civarında olduğunu söylemekte ve bu ağırlıkta bir romancının Balzac'tan sonra ilk defa dünyaya geldiğinde ittifak etmektedirler. Ünlü romancımızın meşhur Mumyalar Müzesine mumdan bir heykelinin konulması için balmumu ithaline karar verilmiştir. Yaşar Kemal'in geçen altı ay zarfında «yes, no» demesini mükemmelen öğrenmiş olduğunu da müjdelerim.

Hac dönüşü!

Büyük deliler, Küçük deliler!

Delilik bazı hallerde küçük bir şey değildir. Tersine, büyük... çok büyük bir şeydir. Çünkü dâhi ile deliyi çoğu zaman aklın bahçelerinde kolkola dolaşırken görürsünüz. Bu sıkı fıkı dostluğun pek âşinasıdır tarih baba... Kimbilir, belki de bu yüzden akıl hastaları, dâhi sayılan kişilerin kimliklerinden başka şey yakıştıramazlar kendilerine... Çünkü tımarhanelerin koğuşlarında Napolyonlar, Sezarlar, dizi dizidir. Hekimler, genç İskenderleri, Kartacalı kör Anibal'leri, Hitleri, Musolinileri tedavi etmekten bıkmışlardır.

Delilerin uslu akıllı adamlardan çok, böyle kişilere benzemek isteyişlerinde elbette bir neden var. Büyük İskender'in normal bir insan olduğunu kim ileri sürebilir? Sen kalk yirmi beşini doldurmadan yeryüzünü fethe çık. Amerika keşfedilmemiş henüz... Ya kör Anibal? Kuzey Afrikanın boğucu sıcağından kalkıp, kış kıyamette Alp dağlarını hem de yayan aşmağa çalışmak ne demek? Her bir akrabasına bir krallık bağışlayan büyük Napolyona ne buyrulur? Herhalde halim selim, mantıklı bir adamın yapacağı iş, Korsikalı inatçı askere:

— Evlâdım, deli misin sen! Otur oturduğun yerde!.. diye nasihat etmekten başka şey olamazdı.

Büyük sayılan birçok kişinin yaptığı işler, akıllı adamların davranışları değildirler. Bunun içindir ki delilerin dâhilere yakınlık duymalarında şaşılacak bir şey yoktur. Hattâ bir insanın kendisini Napolyon zannetmesi, bir parça da Napolyonun deliliğine özenmesi gibi bir şey sayılır.

Ünlü filozof Bertrand Russell'in bu konuda bir güzel hâtırası var. Günlerden bir gün üstad çalışırken kapı çalınmış. Tuhaf tavırlı bir adamcağız içeri girip:

— M. Russell... demiş, sizinle eserleriniz hakkında konuşmak istiyorum.

— Buyrun.

— Ben esasen hepsini okumadım. Hattâ bir tanesini bile tam okumadım. Ama bir tanesindeki bir cümlenin bütün bütüne hâtalı olduğunu söyliyebilirim.

— Hangi cümleden bahsediyorsunuz?

— Napolyonun ölmüş olduğunu ileri süren cümleden bahsediyorum. Ve bu iddiaya katılmıyorum. Tamamen yanlış düşünüyorsunuz.

— Niçin?

— Çünkü Napolyon benim.

Bertrand Russell bu olayı anlattıktan sonra diyor ki:

— Ben, acaip misafirime Napolyon'un ölmüş olduğunu anlatmaktansa sokağa fırlamayı uygun buldum. Çünkü evde yalnızdık. Ve iddiamı isbat edebilmek için elimde pek de delil yoktu.

Bu türlü delilikler hakkında pek çok şey anlatılmıştır. Demek ki bir insanın kendisini başka biri sanması delilik... «Ben Napolyon'um» dediniz mi delinin birisiniz. «Ben İskender'im» dediniz mi delinin birisiniz. «Ben Hitlerim» dediniz mi delinin birisiniz.

Ama her nedense köşe bakkalı Hasan efendi olmaya, deliler pek özenmiyorlar. Ne demektir bu? İnsan delirmek için ille de adı dâhiye çıkmış başka delileri mi taklit etmeli? Meselâ tımarhanelerde kendisini tapu memuru Hüsnü efendi sanan, veya Evkaftan Süleyman bey pozunda dolaşan, daha da mütevazı düşünürsek mahallenin sakası Recebe özenen delilere neden rastanılmaz?

Bu nedenin cevabını da bulmak galiba pek kolay değil... Şimdilik bildiğimiz bir şey varsa, deliler indinde «büyük adam» dediğimiz kişilerin itibarlarının büyük olduğudur.

Ne dersiniz; ya insanlar kendilerini küçük adamların yerine koyacak kadar delirmiyorlar kolay kolay... Ya da büyük adam dediklerimizin deliliği, âdeta yaygın ve sâri bir hastalık gibi küçük insanları da yakalıyor.

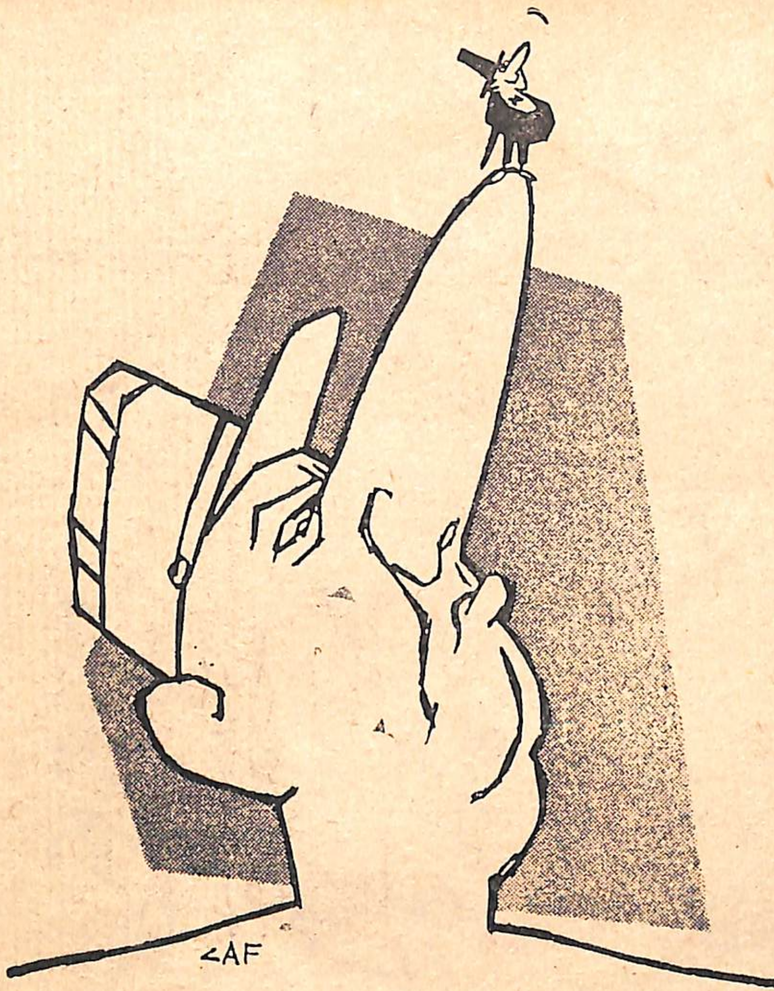
İlhan SELÇUK

* * *

Ninni!

Köylerin çoğunda kadınlar şu ninniyle beşik sallıyorlarmış:
«Avrupa görmüş bey babası»
«Çalımına bakma köy kabası»
Bu, küçümsenen köylü.. Küçümsenen halk!.

Bir senatör De Gaulle idaresi istedi. (Gazeteler)

Yazısız

GECE Mİ, GÜNDÜZ MÜ?

Deli, saatine bakarak vakti soran arkadaşına döndü:

— Saat üç!

— Gecenin üçü mü?

— Hayır, gündüzün.

— Ne münasebet, gecenin.

Ve iki delinin arasında bir tartışma başladı. Bu sırada yanlarından geçen bir tımarcıya, hangi tarafın haklı olduğunu sordular.

Tımarcı, cep saatini çıkarıp baktı:

— Saatim durmuş, size gecenin üçünde mi, gündüzün üçünde mi olduğumuzu söyleyemem!

O kadar değil!

Gelen adam, kendisine kapıyı açan hizmetçiye filân beyi sordu Hizmetçi:

— Evde, dedi, fakat, hasta, şuurunda bozukluk var..

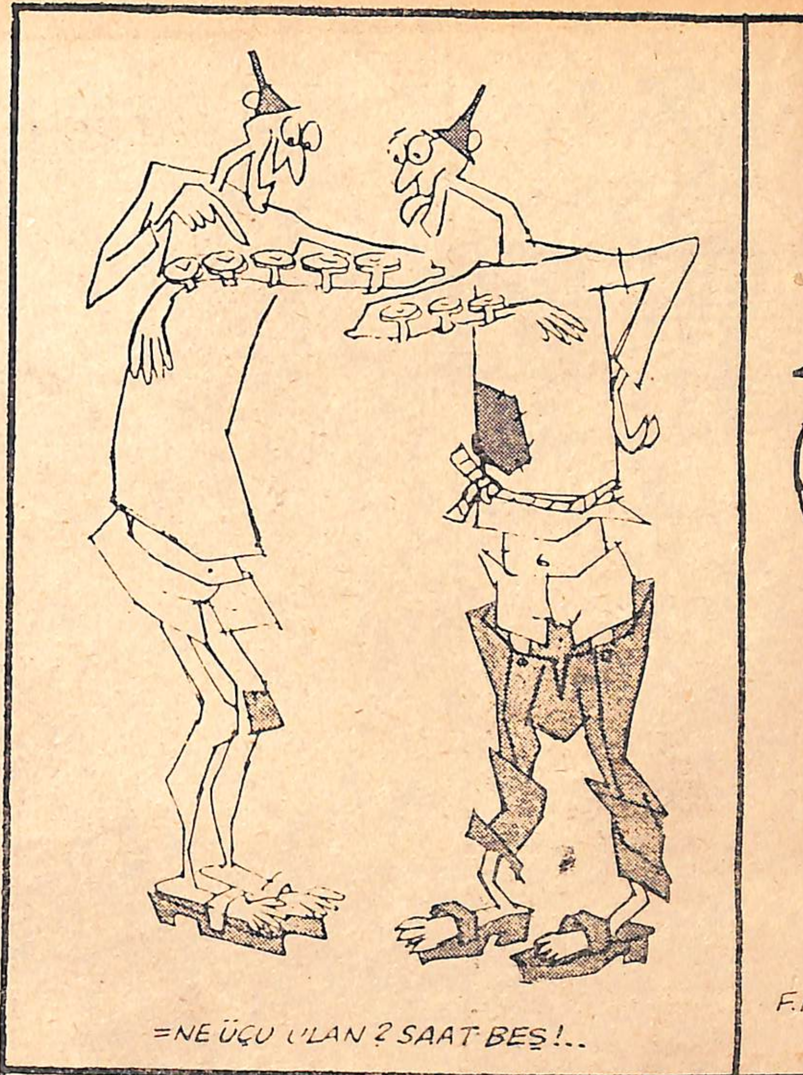
Adam içini çekti:

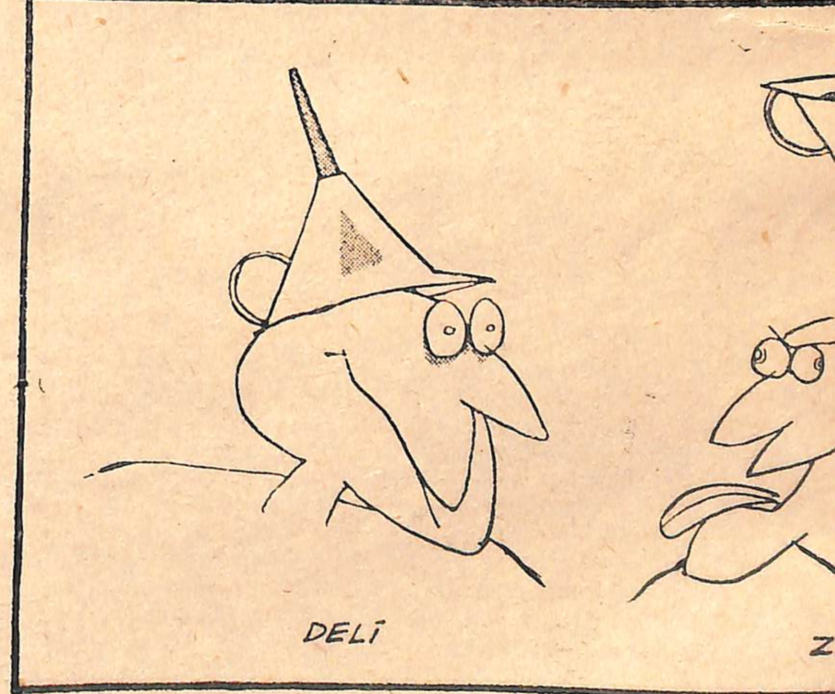
— Delirdi mi?.. Ne yazık!. Halbuki kendisinden bin lira ödünç istemeye gelmiştim:

— Evet delirdi, fakat o kadar değil!

Yazısız

TIMARHANEDE İM

Akıl hastanelerinden birinde, bazı delilerin iyileşip iyileşmediklerini anlamak için zaman zaman imtihana tâbi tutuluyordu.

İmtihandan bir gün önce, iyileştiklerini iddia eden ve bir an önce hastaneden çıkmak isteyen iki hasta imtihana hazırlanıyordu.

Biri talebe, diğeri mümeyyiz yerini almıştı. Mümeyyiz sordu:

— Yılda kaç ay var?

— On iki!

— Peki, adlarını say bakalım!

— Ocak, şubat, mart...

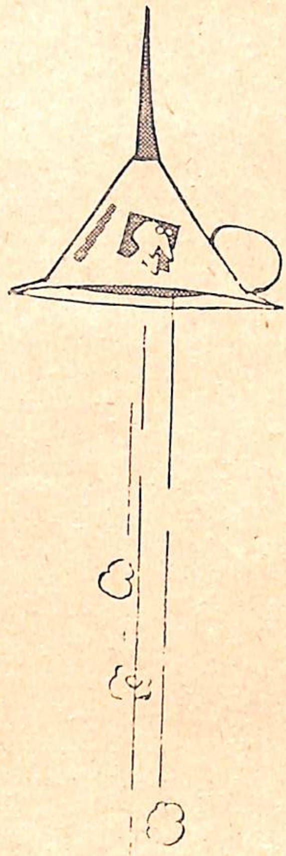
Hasta, bütün ayları saydıktan sonra arkadaşı ayağa kalktı:

— Bravo.. Sen garanti buradan kurtulacaksın. Şimdi ben talebe olayım, sen mümeyyiz..

Yerlerini değiştirdikten sonra, bu sefer mümeyyiz o-

GÖRE DÜNYAMIZ...

FEZAYA DOĞRU

N!

ötekine, ayni sualleri
u.

Nisan, şubat, ocak, ka-

ye, ayları sırasız sayma-
başladığını görünce azar-

Niye benim gibi sırayı
etmiyorsun?

ki deli, arkadaşının ku-
a eğildi:

Mahsus öyle yapıyorum,
lerinden kopya yaptı-
emesinler diye.. Aptal!

Tımarhane kaçkını!

Tımarhaneden bir deli kaçmıştı. Onu yakalamak için peşine gidenlerin arasında zararsız akıl hastalarından biri vardı. Karşısına çıkan bir bahçıvana sordu:

— Buralarda tımarhaneden kaçan birini gördün mü?

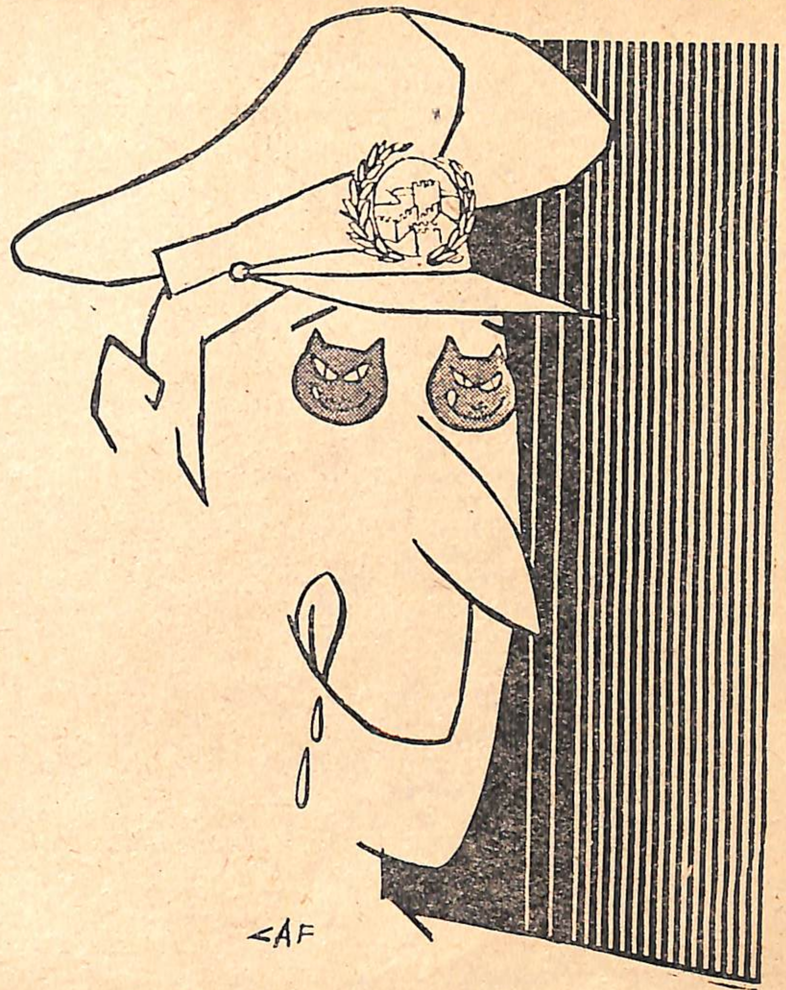
— Nasıl bir adam?

— Kısa boylu, zayıf şöyle böyle 150 kiloluk bir adam!

— Kısa boylu, zayıf hem de 150 kiloluk nasıl olur?

— Uzun etme işte, deli dedik ya!

Belediye farelerle mücadele edecek. (Gazeteler)

Yazısız

KIRILAN BAŞ!

İyileşmişti, tımarhaneden ayrılmak üzere idi. saçlarını ve kıravatını düzeltmek ve kendine çeki düzen vermek için odasındaki duvar aynasının karşısına geçti.

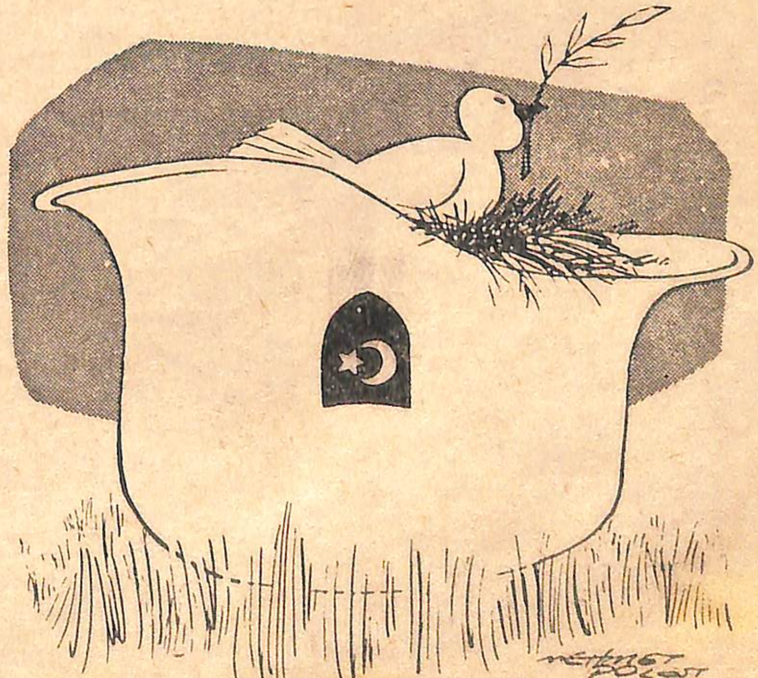
Aradan çok geçmeden, hasta bakıcılar bir şangırtı duydular, odaya koştular. İyileştiğini zannettikleri deli, kırılan aynanın yerdeki parçalarına bakıp, döğünüyordu:

«— Ne talihsiz adamım ben, tam çıkacağım gün, kafam yere düşüp param parça oluyor!..»

Dışardakiler...

Tımarhanenin bahçesinde dolaşan bir deli, sokağa bakan pencerelerden birinin demir parmaklıklarına yaklaşarak dışarda gördüğü adamlara üzgün bir tavırla seslendi:

— Bu demir parmaklıkların arkasında ne zamandan beri duruyorsunuz?

Yazısız

MEÇHUL DOST

ÇEVİREN münip koruyan

PİYOTR Piyotroviç ile karısı Katharina Vasilyevna, Ohta caddesinde, ufak bir evde otururlardı. Geçimleri iyi idi; her şeyleri vardı. Dolaplarında ve bavullarında, iğneden ipliğe kadar, ne ararsanız bulunurdu. Hattâ, iki semaverleri, en azından onbeş ütüleri vardı.

Fakat bütün bu zenginliğe rağmen, evin beyi gayet sıkıcı bir hayat sürüyordu. Kuluçkaya yatmış bir tavuk gibi, hep evde oturur, karısının yüzüne alık alık bakar, evden dışarı bir adım bile atmazdı. Korkuyordu. Korkmakta da haklıydı; zira, Allahın bildiğini kuldan saklamaya ne lüzum var. Öyle bir devirde yaşıyordu ki, insan, evini bir dakika boş bırakmağa gelmezdi. Bu yüzden, Piyotr Piyotroviç sinemaya bile gitmezdi.

Derken, güzel bir ilkbahar sabahı, Piyotr Piyotroviç'e posta ile bir mektup geldi. Mektubu kimin gönderdiği belli değildi, çünkü imza filân yoktu. Mektupta şunlar yazılıydı:

«Koca bunak, sıskası çıkmış kılıbık herif! Genç bir kadın almışsın, etrafta olan bitenden haberin yok. Karın birisiyle kırıştırıyor. Senin meçhul bir dostun olarak sana haber veriyorum: Bu cumartesi günü, saat yedide, şehir parkına gelirsen, karının ne şırfıntı olduğunu kendi gözlerinle göreceksin. Koca moruk, gözlerini iyi aç. Derin saygılarla.

Meçhul dost.»

Piyotr Piyotroviç, bu mektubu okuyunca, şaşkınlığından donakaldı. Şaşkınlığı geçip de, tekrar aklı başına geldiği zaman, daha önce olanları hatırlamaya çalıştı. O sırada, karısının bir müddet evvel iki mektup almış olduğunu hatırladı. Fakat, karısı, bu mektupların kimden geldiğini söylememişti. Sonra, tavrı hareketi de son derecede şüphe çekiciydi. Son zamanlarda sık sık, annesini görmek bahanesiyle evden çıkıp gitmiş ve yine sık sık, lüzumsuz bir takım şeyler almak için kendisinden para istemişti.

Piyotr Piyotroviç, kendi kendine düşünmeğe başladı: «Besle kargayı, oysun gözünü! Meğerse koynumda bir yılan besliyormuşum da, haberim yokmuş... Fakat ben ne yapacağımı bilirim; hiç kimse beni gülünç mevkie düşüremez. Karımı ayartan o hergeleyi muhakkak bulup meydana çıkaracağım; ağzını, burnunu dağıtayım da, elâlemin karısını baştan çıkarmanın ne olduğunu öğrensin!

Cumartesi günü, Piyotr Piyotroviç, hasta numarası yaparak, yatağa yattı ve hiç çaktırmadan, karısını gözetlemeğe başladı. Fakat karısı, sanki hiçbir şey olmamış gibi, günlük ev işleri ile meşgul olmağa devam etti.

Lâkin, akşam üstü:

— Piyotr Piyotroviç, dedi, gidip biraz annemi görmem lâzım. Annem ağır hasta olarak yatıyordu.

Sonra, yüzüne pudra sürdü, başına şapkasını giyerek evden çıktı.

Karısı sokağa çıkar çıkmaz, Piyotr Piyotroviç yıldırım süratiyle yataktan fırlayıp, aleâcele giyindi, sol eline bastonunu aldı, ayaklarına lâstiklerini geçirdiği gibi, karısının peşine düştü!

Biraz sonra şehir parkına vardı; kendisini kimse tanımasın diye ceketinin yakasını kaldırdı, sonra da parkın kenarındaki yollarda tur atmağa başladı. Birdenbire, karısının, havuzun yanıbaşında durduğunu ve ürkek ürkek etrafına bakındığını gördü. Hemen yanına doğru yürüdü.

— Ooo, kolay gelsin! dedi. Muhterem hanımefendi herhalde sevgililerini bekliyorlar, değil mi? A be namussuz karı, seni şurda eşek sudan gelinceye kadar pataklasam azdır...

Bunun üzerine, karısı ulur gibi ağlamağa başladı.

— Ne olur Piyotr Piyotroviç, dedi, sakın aklına fena bir şey gelmesin... Sana anlatmak istememiştim ama, görüyorum ki her şeyi bütün açıklığıyla izah etmem gerekecek...

Bunları söylerken, mantosunun kolundan bir mektup çıkardı. Mektupta, koyu siyah mürekkeple; Katharina Vasilyevna'nın, yeryüzünde, mahvolmak üzere olan bir insanı kurtarabilecek biricik kadın olduğu yazılıydı. Mektubu yazan adam, cumartesi günü şehir parkında buluşmaları için Katharina Vasilyevna'ya yalvarıyordu.

Piyotr Piyotroviç, hiç sesini çıkarmadan, mektubu sonuna kadar okudu. Sonra:

— Tuhaf şey doğrusu! dedi. Kim yazmış acaba?

Katharina Vasilyevna:

— Bilmiyorum, diye cevap verdi. Öyle acıklı yazmış ki, dayanamadım geldim buraya.

Piyotr Piyotroviç:

— Öyle mi?.. dedi. Demek dayanamadın da geldin. Eh, madem ki geldin, o halde şimdi şurda sesini çıkarmadan otur ve hiç kımıldamadan bekle Ben, fıskiyenin arkasına saklanacağım. Ne dolaplar döndüğünü şimdi göreceğiz. Hergeleye öyle bir sopa çekeyim ki, dünyanın haç bucak olduğunu anlasın.

Piyotr Piyotroviç, fıskiyenin arkasına gizlenip oturdu. Karısının ise, beti benzi atmış, güçlükle nefes alabiliyordu. Aradan bir saat geçti; görünürlerde kimse yok. Derken, bir saat daha geçti, yine ne gelen var, ne de giden... Bunun üzerine, Piyotr Piyotroviç, gizlendiği yerden çıktı:

— Haydi Katharina Vasilyevna, dedi, üzülme. Anlaşılan, birisi bizimle alay etti. Eve gidelim artık... Bugün yeter derecede gezdik... Bu işi, sakın senin şu soytarı kardeşin yapmış olmasın?

Katharina Vasilyevna, «Öyle şey olmaz» der gibi, başını salladı.

Bunun üzerine, Piyotr Piyotroviç:

— Peki canım, dedi, üzme kendini. Belki de meçhul çapkın senden korkup kaçmıştır.

Piyotr Piyotroviç, karısının koluna girip, evin yolunu tuttu.

Böylece, karı-koca eve geldiler. Kapıyı açıp da içeri girdikleri zaman, ikisi de şaşkınlıklarından donup kaldılar. Evin içi âdeta harman yerine benziyordu. Dolaplar kırılmış, bavullar parçalanıp açılmış... Ütüler, odanın ötesine berisine atılmış... Semaverlerin ise, yerinde yeller esiyor. Duvarda da, toplu iğne ile tutturulmuş bir kâğıt parçası asılı duruyordu. Bu kâğıt parçasında şunlar yazılıydı:

«Sizi gidi boynuzlu şeytanlar! Sizi başka türlü evden çıkarmaya imkân yoktu. Tıpkı baykuşlar gibi, evinize tünemişsiniz; size kalsa, yerinizden bile kımıldamaya niyetiniz yok... Koca moruk, elbiselerin bana ufak geldi; amma da sıskaymışsın be; suyu kaçmış limon gibi kurumuş, kabına geçmişsin. Ben senin namına utandım vallahi. Güzel karına en derin hürmet ve selâmlarımı yollarım. Hoşça kal, şekerim!»

Karı-koca, pusulayı okuduktan sonra derin derin içlerini çektiler, yere oturup hüngür hüngür ağlamaya başladılar... Tıpkı çocuklar gibi!

Çeviren: Münip KORUYAN

* * *

Garip

Büyük bir firmanın müdürünün uzun zamandır neşesiz ve üzgün bir hali vardı. Sanki hep bir şeyler düşünüyordu... Bir gün arkadaşı merak etti ve sordu:

— Azizim neyin var? Yoksa işler mi fena gidiyor?

— Ah, dedi iş adamı, İkinci Müdür var ya birkaç aydır hareketleri çok acaipleşti; ne vakit onunla el sıkışsak nabzımı yokluyor...

Yeni Romanımız :

FILIZ

FİLİZ

Baharda, dirilen ağaçların ilk yeşertilerine «filiz» deriz...

Bu «Filiz» henüz 16 yaşında, tazecik bir filiz...

Gözleri filiz rengi... Dudakları bir erguvan filizi...

Hele vücudu, hele kalbi, yeni yapraklanan bir filiz...

Filiz bir roman...

Filiz, henüz 16 yaşında bir filizin romanı... Onu, sizin için

ORHAN KEMAL

Yazdı... Yazarken içi titreye titreye.. Dudakları gülerken gözleri yaşara yaşara...

FİLİZ

Pek yakında :

AKBABA

Sayfalarında size bir genç kızın kalbini açacak!

FİLİZ, FİLİZ, FİLİZ!

Eski Defterlerden

Çingene

Dün Bahar bayramı idi, yani bayramların en tabiisi! Papatya, Gelincik ve Bülbül âlemi içinde, hayattan bir günün acılarını unutmak için, bütün şehir halkının, şen bir kafile halinde döküldükleri yeşil yolları takip ederek Kâğıthane deresine indim. Bu mahzun ve karanlık vâdide baharı görmek hayalile, tozlu ve dolaşık yollar üzerinde saatlerce taban tepmiş ve ter dökmüş olanların - her sene olduğu gibi - bu sene de, kendi saflıklarına acı acı gülümsediklerinden şüphe etmiyorum.

Benim Kâğıthanede aramağa gittiğim ne kuş, ne de çiçekti. Sırf çingene görmek ve zurna dinlemek iştiyakı ile, şu sonu gelmez bir akşam alacalığının kederine batmış iki dağ arasına gittim. Çingene, insanın tabiata en yakın kalan güzel bir cinsidir. Zannedilir ki, bu tunç yüzlü ve fağvur dişli kır sakinleri, insan şekline girmiş bir takım neşeli yeşil ağaçlardır. Çingene, baharın tâ kendisidir. Çocukluğumda gördüğüm baharlardan bugün hatırımda kalan hayal, yeşil, kırmızı, sarı şalvarlar giymiş, şarkı söyleyen ve el çırpan bir alay genç kız içinde, tahta zurnasını çalıp, bu musikinin vahşi kahkahaları andıran akisleri ile yeşil vâdileri uzun uzun inleten genç bir çingenedir.

Heyhat! dün Kâğıthane deresinde yankıları aşan yalnız bozuk gramofon sesleri idi.

Ahmet Haşim

Kürk

Nerden geldiği ve nasıl başladığı meçhul bir kürk modası, İstanbul'un hemen bütün kadın tabakalarına yayıldı.

Bu moda, dedelerimizin ve ninelerimizin mahut kürkünü tersine çevirip sırta geçirmek ve kurt veya goril gibi iri yapılı bir hayvana benzemek tuhaflığından ibarettir.

Bu moda, o kadar yayılmış ki, şimdi kastor mantosu olmayan hanımın, hiç olmazsa kedi veya fare derisinden bir kürkü olmak icabediyor.

Tırnaklarını uzatıp sivrilten ve vücudunu baştan başa tüylü göstermek isteyen kadın, belli ki insandan gayri bir hayvana benzemek için uğraşıyor. Kadınlarda bu insan şeklinden uzaklaşma isteğinin sebepleri ne olsa gerek?

Ahmet Haşim

— Balıkların tazedir?

— Merak etme, senin kadar taze madam!

— Eeee.. Ver öyleysem iki okka!

TİRYAKİ SÖZLERİ

Sırasında okşayan el kadar, sırasında döğen el de öpülmeye lâyıktır

* * *

Yalanı söküp atmadan hakikati dikmeğe kalkışma: Tutmaz!

* * *

Aynaya pek çok bakan, kusurlarını pek az görür!

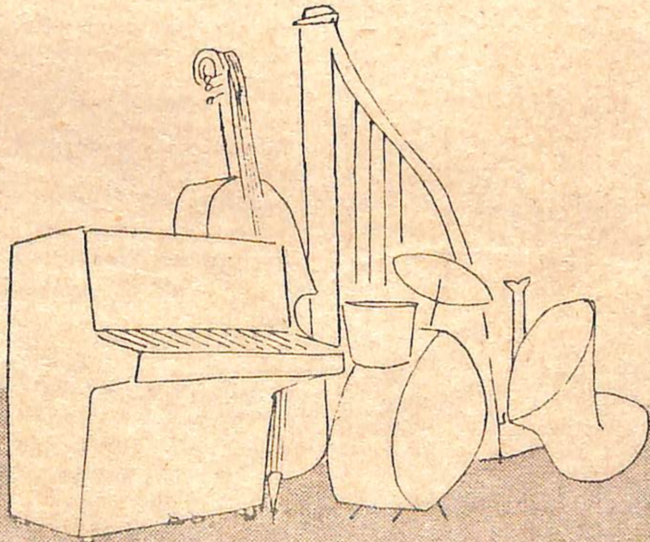
* * *

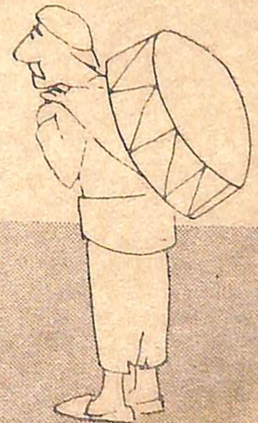
Daima ara: Bugün altın ararken bakır bulursun, yarın bakır ararken altın!

* * *

Evlilik, gündüz çifte hırıltıdır, gece çifte horultu!

Cenap Şahabettin

Yazısız

MiLLETLER GüLüYOR

Su yerine!

Texasta, bir benzin satıcısının önünde bir araba durdu. Direksiyon başındaki yabancı adam, orada düşünceli bir halde oturan ihtiyara sordu:

— Buraları için çok kurak yerler diyorlar, doğru mu?

— Evet.

— En son yağmur ne zaman yağdı?.

— Eh, üç sene kadar oluyor..

— O halde burada çok ağır şartlar altında yaşıyorsunuz?.

İhtiyar başını hüzünle salladı:

— Sormayın halimizi, su bulacağız diye kilometrelerce araziyi delik deşik ediyoruz, alttan hep petrol çıkıyor, petrol, petrol!..

— Arabanız mı bozuldu?

İsviçre'de bir İspanyol!

İsviçreye de seyahat eden zengin bir İspanyol, geç vakit oturduğu pansiyona dönmüştü. Alt kattaki odasında uyuklamakta olan kapıcı yerinden kalkmadan gelenin adını sordu, İspanyol turist:

— Don Miguel de Veragua Y Mıroflores Y Martinez de Castello Y...

Cevabını verince, kapıcı öfkeli:

— Peki, peki, dedi.. Fazla gevezelik etmeyin de biriniz kapıyı kapasın!

Müşkülpesent!

Mario, kendine ayakkabı almak için bir kunduracı dükkânına girdi, ayağına göre bir iskarpin seçmek üzere iskemleye oturdu. Onu iyi tanıyan tezgâhtar:

— Ayağınızın ölçüsüne göre mi ayakkabı getireyim, yoksa dükkânda ne kadar ayakkabı varsa hepsini indirip birer birer mi denemek istiyorsunuz?

Diye sordu.

Hırsız!

Bir İngiliz asılzadesi, gecenin geç bir saatinde, uşağının kapısını vurmasile uyanır, yattığı yerden seslenir:

— Ne var Tom?

— Efendim, aşağı katta bir hırsız var, onun için sizi uyandırdım.

Asılzade, yatağından fırlar ve:

— Peki, Tom, der.. Hemen bana tüfeğimle hartuşları ve gri av elbisemi getir.

GÜZEL KIZIN İSTEĞİ!

Delikanlı, çok güzel bir kıza âşık olmuştu. Kendisi fakirdi, kız da aksine lükse düşkündü:

Evlenmeyi teklif eden delikanlıya şu şartı koşuyordu:

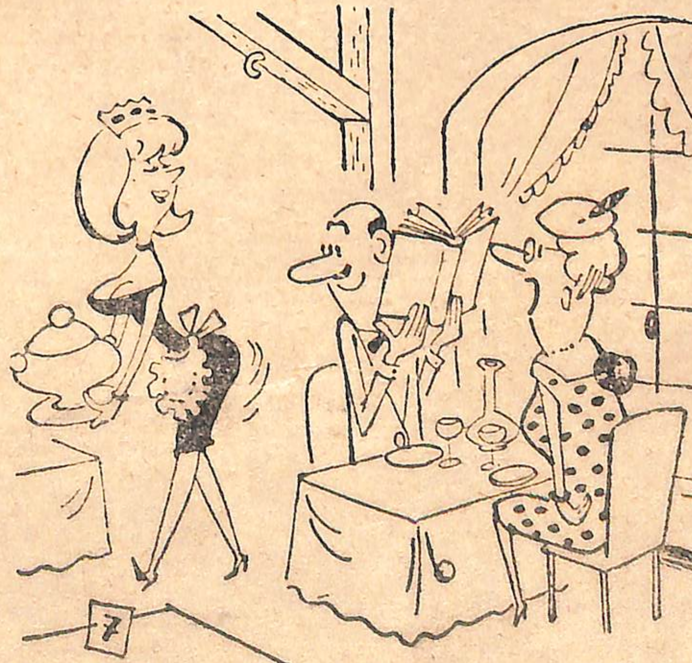
— Yirmi odalı bir apartmanın, iki otomobilin ve denize bakan bir villân oluncaya kadar seni bekliyeceğim, bunlara sahip olunca hemen bana telefon et, evlenelim.

Delikanlı, azimliydi. Bir yolunu bulup Amerikaya kapağı attı, orada geceyi gündüze katarak çalıştı, çabaladı ve beş sene sonra güzel nişanlısına New-York'dan telefon etti:

— Sevgilim, müjde istediğin oldu, yirmi odalı apartımanım, üç arabam ve bankada bir milyar frankım var, evlenebiliriz artık değil mi?

Güzel kız, telefonun öbür ucundan cevap verdi:

— Tabi' hayatım.. Fakat, şey.. Sen kimsin?

— Boşuna arama Mişel, listede yok!

Düzeltme!

Hazır cevaplığıyla tanınmış Fransız aktörü Michel Simona bir kadın sordu:

— Şimdiye kadar neden hiçbir kadına sahip olamadınız?

M. Simon, tatlı bir gülümseme ile düzeltti:

— Neden hiçbir kadın bana sahip olamadı, demek istiyorsunuz, değil mi madam?.

Bağış

Biri doktora dert yanar:

— Son günlerde kulaklarım çok ağır işitmeye başladı, karım, saatlerce konuştuğu halde bir şey duyamıyorum!

Doktor, adamın kulağına eğilir:

— Bu bir hastalık değil, Allahın bir bağışıdır.

Stenografi

Müdür, iş isteyen genç kıza:

— Stenografi bilir misin?

Diye sordu. Genç kız:

— Yazısını bilmiyorum, dedi, fakat bülbül gibi konuşurum!

B. B.

Londra'da bir mecliste sansürden, açık filmlerden konuşuluyordu. Bir rejisör:

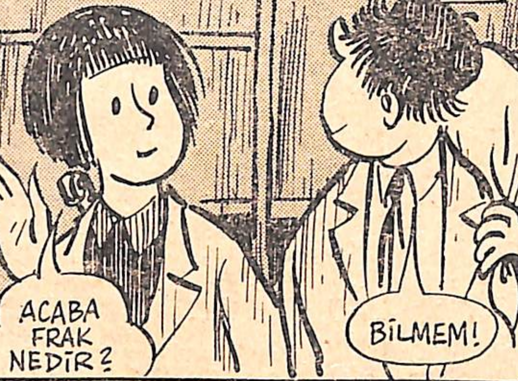
— Ne olurdu, şu Brigit Bardot İngiliz olsaydı!.

Mecliste bulunan İngiliz aktörü David Niven hemen yapıştırdı:

— Olsaydı, onunla bu kadar ilgilenmezdik!

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

MÖSYÖ ALFRED MÜLL
İLÂN
Bavyera eyaletinde dünyaya ge
ve onsekizinde babasının evinden
kovulan Mösyö Alfred Müll yahati
sırasında rasgeldiği bir
bir matmazel, bir arabac
beygiri kaybettiğinden...
HEPSİNDEN EVVEL MATMA
BULMAK İÇİN VİYANA'YA GELMİ
Matmazelin bu şehirde olduğu
muhakkaktır.
İlân sahibi mösyö Alfred Müller
gayet güzel keman çalar. Şimdi k
etini de değiştirmiş, tam Viya
ir mösyö olmuştur. Aradığ
ismini, kadın bulununca
kadar söylemiyecektir. Kad
bir madam değil matmazel
arabacıları vardır. Beygi
renkleri hatırımda
kalmadı...
Viyana

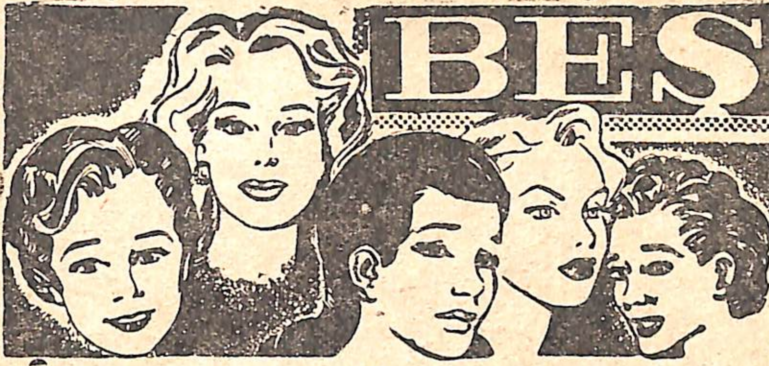
OLSUN, ARADIĞIMI BULAYIM DA!..

MÖSYÖ ALFRED MÜLLER!
Aradığınız kadına dair malûmat verebilirim. İki kadından birinin, yani matmazelin ismi sesli, yahut sessiz harflerden biri ile başlıyor... Boyu kısa ile orta, rengi esmer ile sarışın arasındadır.
Daha ziyade malûmat almak için bu akşam "Kafe Vien„e gelmeniz menfaatiniz iktizasındandır.
Bir iyilik Perisi

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 89 —

Karşıdan telefoncu kız, «Bu gün büroya kimse gelmedi,» demişti.

— «Peki size numarasını bırakan filân olmadı mı?... Gidip Miss Bender'in odasına da baksanız, belki oradadır.»

— «Fabian da kimse yok efendim.»

Eddie düşünüyordu. «Caroline bürosuna gitseydi, muhakkak bana telefon ederdi... Belki de uyuyor.» Fakat kimse ısrarla çalan telefonun sesini duymıyacak kadar derin bir uykuya dalamazdı... Caroline'e on ikide, sonra da üçte tekrar tekrar telefon etti. Yine cevap alamadı. Artık uçağını kaçırmamak için hava meydanına da gitmesi lâzımdı, hiddetle odadan çıktı.

Taksinin sürati, şoförün ehliyeti sayesinde Eddie hava alanına on beş dakika evvel geldi. Bavulunu teslim ettikten sonra, hemen en yakındaki telefon kulübesine koşarak, tekrar Caroline'i aradı. Hiç olmazsa ona «Allahaısmarladık» diyecekti. Telefon çaldı... Çaldı... Fakat cevap veren olmadı. Eddie'nin aklına ilk defa o zaman genç kızın hasta olabileceği geldi. «Belki geec anide apandisit krizi tuttu... Veya bu sabah otelime gelirken kendisine otomobil çarptı...» Evet, bunlar belki gülünç düşüncelerdi, fakat böyle hâdiseler de pekâlâ oluyordu. Sonra Eddie ağır ağır, «Belki de,» dedi. «Apartmanında. Fakat benimle konuşmak istemiyor...»

Bunu şimdi düşünmek istemiyordu, zira düşüncenin kendisine hiç bir faydası olmayacaktı. Caroline'e hastalandıysa, bunu nasıl olsa öğrenirdi... Caroline kendisine kızdıysa, bunu da elbet günün birinde anlardı.. Seneler ona bilmediği hâdiseler hakkında fikir yürütmenin ümitsiz bir şey olduğunu, bunun hiçbir işe yaramadığını öğretmişti.

Sigara aldı, gözü karşıdaki aynaya ilişmişti. Aklına Caroline'le seviştikten sonra aynada kendilerini seyredişleri gelmişti. Ne kadar güzeldi Caroline! Onu istiyordu Eddie! Duyduğu arzu birdenbire nefesini kesiverdi... Yavaş yavaş alana çıkan kapıya doğru yürüdü. Etrafına da dikkatle bakınıyordu. Belki Caroline meydana gelmeğe karar vermişti. Şimdi koşarak içeri girecek, ve nefes nefese kendini Eddie'nin kollarına atacaktı..

Fakat Eddie Caroline'in gelmeyeceğini biliyordu. İçini çekti ve kızın nerede olduğunu da düşünmemeğe çalıştı.

Aklına uçakta okumak için hiçbir şey almamış olduğu gelmişti. Tekrar dönerek köşedeki mağazadan birkaç mecmua ve bir de akşam gazetesi aldı...

Uçağa binip, koltuğuna yerleştikten sonra ikiye katlı gazetenin manşetlerine baktı, sonra çevirerek alt kısma göz attı. Kendini okumağa, okuduğunu anlamağa ve başka şeyler düşünmemeğe zorluyordu... Hükûmet, içleri dedikodu ve iftira dolu mecmualar aleydine harekâta girişmişti. Eddie, «Tam zamanı,» diye düşündü. İlk sahifenin alt köşesinde John Cassaroınun bir fotoğrafını koymuşlardı. Aktör bu mecmualar aleyhine açılan dâvada şahitlik etmek üzere çağırılacaktı. Resim de John Cassaro tam celbi alırken çekilmişti. Yanında da genç bir kız vardı.

Kız, Eddie'nin alâkasını çekmişti, fotoğrafa tekrar baktı. Güzel bir kızdı bu. Koyu renk saçlı, bembeyaz yüzlü ve iri gözlü. Bu gözlerde de müthiş bir korku okunuyordu. Eddie kızın Caroline'e benzediğini farketti.

— «Zaten bundan sonra her gördüğümü Caroline'e benzeteceğim,» diye düşündü. Kendi kendine güldü ve resmin altındaki yazıyı dikkatle okudu: «John Cassaro ve Fabian Yazı İşleri Müdürü...»

Haber resmin yanındaki sütundaydı. Evvelâ vaziyeti anlamadı Eddie, sadece Fabian Yazı İşleri Müdürünün kim olduğunu merak etmişti. Sonra yüzündeki tebessüm uçtu...

«Lüks Pharaoh oteline gelen John Cassaro'nun yanında, «Maske Düştü,» Mecuasını çıkaran Fabian Yayınevinin güzel Yazı Müdürlerinden Caroline Bender vardı. Bir muhabirin kendisine Miss Caroline Bender'in, «Maske Düştü» mecmuasına yeni bir hikâye yazmak için malûmat toplamağa gelip gelmediğini sorması üzerine hiddetlenen John Cassaro gazeteciyi yumruklamağa kalktı, arkadaşları kendisini zorla yatıştırabildiler. Sonradan John Cassaro genç ve güzel Yazı İşleri Müdürünün «Eski bir arkadaşı» olduğuna dair bir beyanal verdi. Miss Caroline Bender ise gazetecilerle konuşmağı ve resim çektirmeği reddederek, John Cassaro'nun dairesine bitişik olan odasına kapandı...»

Eddie, «Yarabbi!» diye düşündü. Buna inanamıyordu... Tıpkı senelerdir tanıdığınız komşunun birdenbire Merih'li olduğunu öğrenivermenize benziyordu bu... «Neden Cassaro ile gitti Caroline?»

Uçak pistte süratle ilerleyerek havalandı. Eddie olduğu yerde, gözleri Caroline'in resmine dikili, donmuş gibi oturuyordu. «Evet, Caroline bu... Tâ kendisi!» Fotoğrafta bile kızın gözlerinin açık renk olduğu belliydi. Mavi gözler... Eddie Caroline'in gözlerinin tatlı bir mavi olduğunu gayet iyi hatırlıyordu... Kirpikleri de ne kadar siyah ve gürdü... «Yarabbi! O demek bu adamla yatıyor! Böyle bir şeyi nasıl yapabildi?» Eddie resme daha dikkatle baktı Caroline'in sırtında yakası V şeklinde açık bir elbise vardı, boynunda da Eddie'nin ona geçen hafta verdiği küçücük altın kalb sallanıyordu. «Bunu çıkarmamış demek! Cassaro ile gittiği zaman kalb de boynundaymış!»

Kadınları anlıyamıyordu Eddie. «Caroline neden yaptı bunu? Evet, John Cassaro çok meşhur! Fakat Caroline işi icabı bir sürü meşhur adamla tanışıyor... O sinema delisi bir kız değil ki! O iyi, mantıklı, zekî bir kadın. Beni çok seviyor... Seviyor?» Eddie yutkundu. Midesi bulanıyordu âdeta. Uçak yola koyulduğu için herkes sigara içiyordu artık, o da bir tane yaktı. «Seviyor... Benimle Dallas'a gelmeyeceğini söyledi. Sonra da Cassaro ile Las Vegas'a gitti. Caroline...»

Eddie, «Onu zannettiğim kadar iyi tanımıyormuşum,» diye düşündü. «Üç sene... Bir hayli uzun bir müddet... Ben de onu tanıdığımı zannederdim. Onu uzun zamandanberi sevdiğim için, kendisini iyice anladığımı da zannediyordum...»

Gazeteyi katladı. Artık canı hiçbir şey okumak istemiyordu. Hostes geldiği zaman bir içki ısmarlayacaktı. Birinci mevki seyyahatin bu iyiliği vardı işte. İstediğin kadar içki içebilirdin... Zaten kısa bir müddet sonra evinde olacaktı... «Yarın Helen'le Noel'i kutlarım.» Eddie karısına bir vizon ceket almıştı. Bir kadına aldığı ilk pahalı hediyeydi bu. Herhalde ceket Helen'in çok hoşuna gidecekti Eddie, «Karım,» diye düşündü. «İnsanın karısına kürk alması hoç bir şey... O zaman yükselmekte olduğunu da anlıyorsun. İstikbali görebiliyorsun. Önceden plânlanmış, emin bir istikbal...» Ne tuhaf, evine yaklaştıkça, karıcığını da daha çok özlüyordu.

—« Miss... Bana viski getirir misiniz? Duble olsun.»

«Caroline meselesini hiçbiı zaman anlıyamıyacağım... Ama artık bunu anlamağa da çalışacak değilim. İnsan bir kadının ne yapacağını önceden kestiremiyor... O hareketi yaptıktan sonra ona bunun sebebini sormanın da lüzumu yok, zira bunu kendisi de bilmiyor. Kadınlar... John Cassaro! Hollywood'un en meşhur yatak odası atleti! Yarabbi! Caroline rezil oldu artık. Onun için, «John Cassaro ile Las Vegas'a giden kız,» diyecekler... Başını salladı.

Sonra kendi kendine, «Bu işten sıyrıldığın iyi oldu dostum,» dedi. «Şansın varmış. Sen fazla romantiksin, bu işin sonu gelmezdi zaten... Artık işin iç yüzünü de anladın... Kararını verdin.. Yerinde bir karar bu... Bazan hayat o kadar basit ki... Bilhassa her şeyin çok karışık olduğunu zannettiğin anda, vaziyetin birdenbire berraklaştığını görüyorsun... Evet, hayat çok basit...»

SON

Evinizde ve İşyerinizde
5 davetliden 500 davetliye kadar
her çeşit ziyafet için
KONYALI
daima hizmetinizdedir.

AK—127

GRAFIKA
Tablet 0,50
Kalmet
Baş - diş - Omuz ve bel ağrıları, yanık ve kırıklarda ağrıyı hemen keser.

AK—128

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

KUÇEROYA KARŞI

35

KOMİSER OSMAN VE KUÇERO NİHAYET KARŞI KARŞIYA GELİRLER...

ASABI BOZULDU... BEN SAKİN OLMALIYIM.

FADİK, ARKAMA GEÇ!.

BENİ TESLİM ALAMAZSIN. SENİ FADİĞİN GÖZLERİ ÖNÜNDE EZE EZE GEBERTECEĞİM.

KAHPENİN DERSİNİ DE SONRA VERECEĞİM. NEYLE DÖVÜŞMEK İSTERSİN?

NEYLE İSTERSEN HAYDUT BOZUNTUSU. BENİM İÇİN HEPSİ BİRDİR.

AT SİLÂHLARINI, ÇIK MEYDANA ERKEKSEN. KEMİKLERİNİ ÖĞÜTECEĞİM SENİN.

OSMANO, SAKIN HA!. AYIDAN GÜÇLÜDÜR O...

ÇEKİL KENARA FADİK!

BÖYLECE İKİ DEV ADAM KÖY MEYDANINDA KARŞI KARŞIYA KALIRLAR.

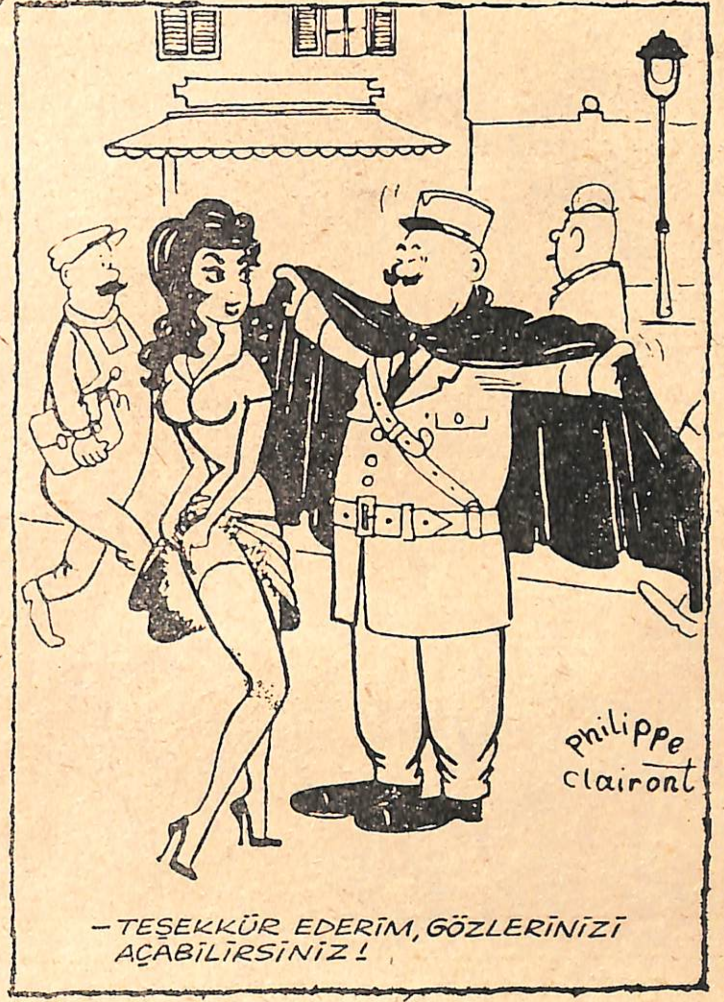
YAKLAŞ BAKALIM EŞKİYA BOZUNTUSU!

GELECEK HAFTA: KANLI MEYDAN

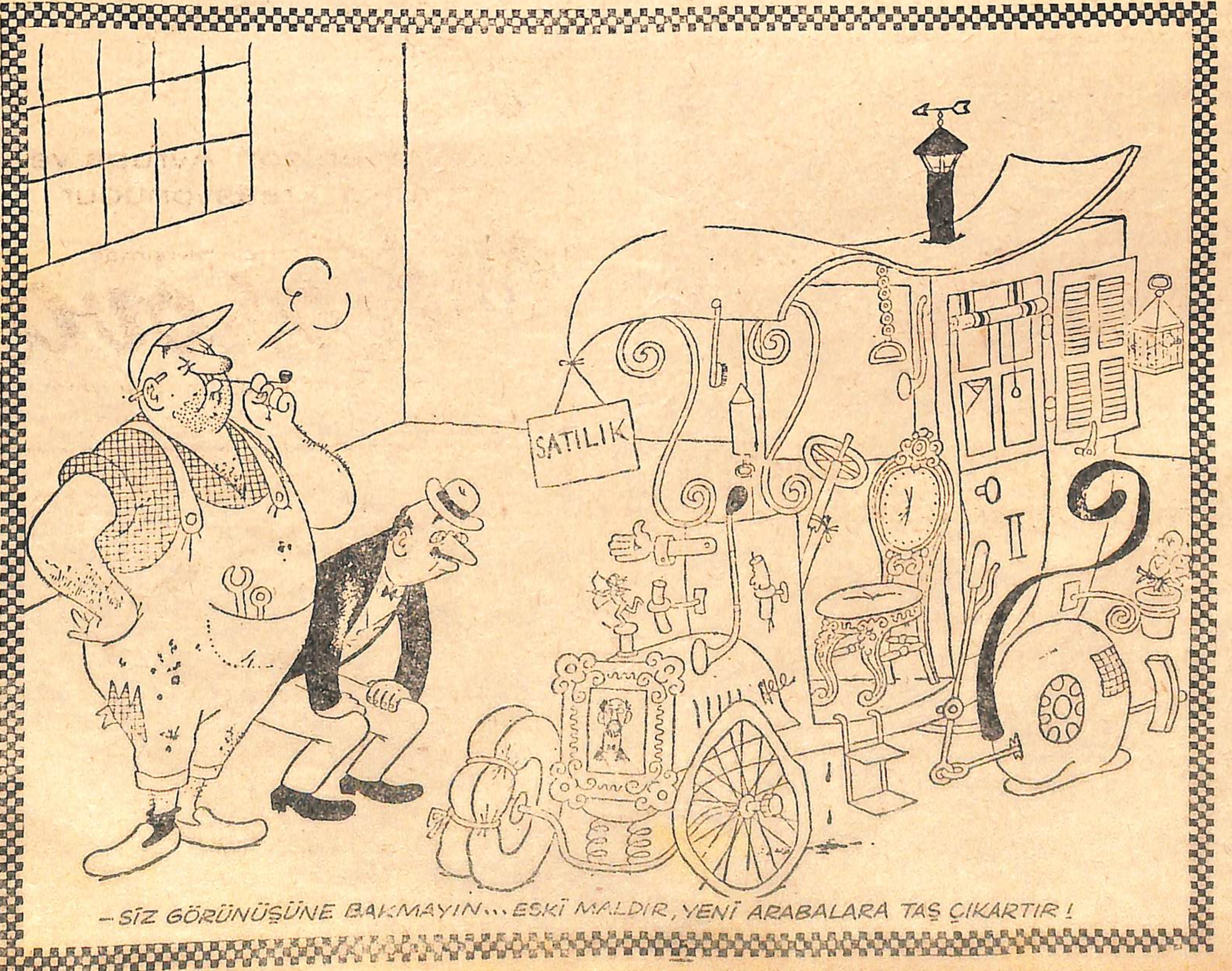
Dünya KARİKATÜRLERİ

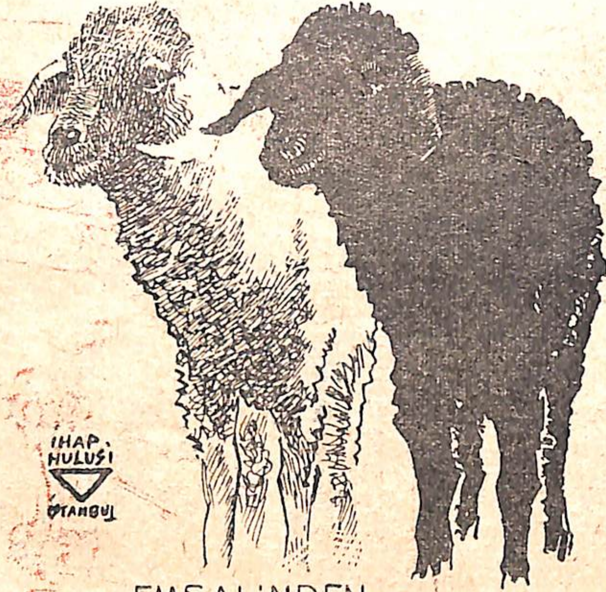
– BİLETLERİNİZİ YAVAŞ YAVAŞ ARAYINIZ BAYANLAR... HİÇ ACELEM YOK!

– TEŞEKKÜR EDERİM, GÖZLERİNİZİ AÇABİLİRSİNİZ!

– SİZ GÖRÜNÜŞÜNE BAKMAYIN... ESKİ MALDIR, YENİ ARABALARA TAŞ ÇIKARTIR!

EMSALİNDEN
AKLA KARA
KADAR FARKLIDIR
PİYALE ADI. AĞIZ TADI

5 3

Reklâmcılık 2642 - 129

Vücudunuzu fevkalâde saran ve mükemmel bir endam temin eden

Kazova
LÂSTEKS
mayoları ile nazarlar daima üzerinizdedir.

modeller en son Avrupa ve Amerika kreasyonudur

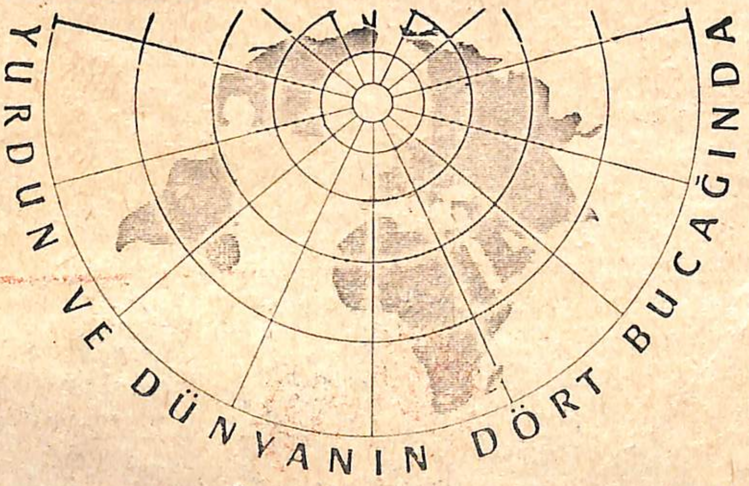

Her mevsimde
Kazova
giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi, Kazova mağazalarından ve büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız

İlâncılık - 2779 - 131

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler	Dış Muhabirler	
İstanbul	A. B. D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir		İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın 7869 130

GÖÇ

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Türkçenin en güzel ROMANI

Umum satış merkezi:
AKBABA Yayınevi, Klodfarer caddesi, No: 8 - 10 İstanbul

Fiatı 5 Lira

Ak. 132

Akbaba

—GÜZEL… FIATI NEDİR?
—AMAN BAYANCIM, BU KADAR KÜÇÜK ŞEYE DE PARA ALACAK DEĞİLİZ YA!..

—GÜNÜN YORGUNLUĞUNU GİDERMEK İÇİN İYİ Kİ GECE VAR!

—BU KUYTU YEŞİLLİĞİ PEK BEĞENDİM, HER ÂŞIK OLUŞUMDA GELEYİM İNŞALLAH!